

Pop Rock & Show

Anul III
nr. 8
(106)
Febr.
1993
16 pag.
40 lei

Nicu Alifantis

Un L(ong)
P(lay) mic,
dar foarte
sic!

Topurile
anului 1992
ale revistei
noastre.
Voi le-ați
scris noi le
publicăm

Video-casetă
muzicală -
Eric Clapton

LANSARE

Albumul "Seducție", al doilea înregistrat de grupul Direcția 5, va fi lansat, dacă nu intervine nimic, în ziua de 8 martie la magazinul Muzica din Capitală. Discul este produs de firma Castel și presat la Casa de discuri Eurostar. Albumul conține 5 piese în premieră și două interpretate la Rock '92 și la Regenaz, Austria. Toate în limba engleză.

Resuscitare la Făgăraș

În 1991 Casa de Cultură din localitatea a "decedat". Anul acesta s-a produs o minune: directorul a vrut să demonstreze că a fost doar o "moarte clinică" și iată lista manifestărilor lunii februarie.

Pe 15 februarie au fost pe scenă Cristina Topescu, Ștefan Băncă Jr., Iuliu Merca și Mihaela Marinache. Pe 16 urmau să cînte Vasile Șeicaru, Laurențiu Duța, Lilliana Stancu, Ionel Miron, Diana Splug, Carmen Trandafir și Aural Moldoveanu. În 23-24 februarie a fost programat un festival rock cu Atlantic, Epilog, Traffic (toate din Făgăraș), Prolog (Rupea), Sideral (Victoria) și Arsenal (Brașov). Pentru Gală au fost invitați cei de la Conexiuni.

(Chris Samy)

N.R. Afirma că și Silviu Șoșea a susținut un recital în seara de 24.02.

ROMAGRAM LTD. ANUNȚĂ

Lansarea a trei albume în luna martie:

"Prisoner" - Gabriel Cotabliță, "Made In Romania" - Geoff Harrison și "Baladă pentru Sanda" - Elena Cristea.

Amănunte și interviuri în numerele viitoare

BRIT AWARDS

S-au decernat echivalentele britanice ale premiilor Grammy, cunoscutele Brit Awards. Vă prezentăm fericiții câștigători:

- Best British Male Artist (cel mai bun muzician britanic) Mick Hucknall
- Best British Female Artist (cea mai bună muziciană britanică) Annie Lennox
- Best British Group (cel mai bun grup britanic) Simply Red
- Best Album by a British Artist (cel mai bun album al unui muzician britanic) Annie Lennox: "Diva"
- Best Single by a British Artist (cel mai bun disc single al unui muzician britanic) Take That: "Could It Be Magic"
- Best British Producer (cel mai bun producător britanic) Peter Gabriel
- Best British Newcomer (cel mai bun debutant britanic) Tasmin Archer
- Best International Solo Artist (cel mai bun solist - internațional) Prince
- Best International Group (cel mai bun grup - internațional) R.E.M.
- Best International Newcomer (cel mai bun debutant - internațional) Nirvana
- Best Music Video (cel mai bun video-clip) Shakespeare's Sister: "Stay"
- British Music Academy Special Award (premiul special al Academiei Britanice de Muzică) Rod Stewart

◆ Albumul lui David Bowie, primul solistic după 5 ani, se va numi "Black Tie White Noise". Nu va fi un fel de "Let's Dance II" cum au prezis unii, avînd în vedere colaborarea cu Nile Rogers (producătorul hit-ului din 1983). Cei care au ascultat materialul susțin că este un amestec de "industrial electronic", ritmuri de dans futuriste, art-rock din perioada anilor '70, cînd Bowie promova această orientare. Printre invitații în studio se află trompetistul Lester Bowie (nici o legătură de rudenie) Al B Sure și foștii colegi Mick Ronson și Mike Garson.

◆ Spin Doctors, nume nou, dar cu apariție pe coperta revistei "Rolling Stone" (ceea ce înseamnă deja foarte mult) au concertat pe 15 februarie la Londra. Trupa new-yorkeză a depășit cifra de un milion de exemplare vîndute ale albumului de debut "Pocket Full Of Kryptonite".

◆ Pe 9 ianuarie la teatrul Cirkus din Stockholm, Roxette au cîntat fără trupa de acompaniament timp de 105 minute. În sală au fost prezenți aproximativ 500 de fani, dar în fața micilor ecrane i-au văzut cîteva zeci

de milioane, show-ul fiind înregistrat pentru "MTV Unplugged". În aceeași emisiune au apărut Paul McCartney, Eric Clapton și Sting. Pe lîngă repertoriul propriu, Per și Marie au abordat și piese clasice ca "I Never Loved a Man" (Aretha Franklin), "Heart Of Gold" (Neil Young) sau favorita lui Per, "So You Wanna Be A Rock N'Roll Star" (The Byrds). Cei doi au glumit, atmosfera a fost relaxată. A fost prezent și Mike Bolyos, iubitul domnișoarei Roxette, care s-a calificat în finala svedeză a concursului pentru Eurovision. Marie a fost nevoită să ceară avizul medicului pentru acest show pentru că era însărcinată (atunci în a 5-a lună).

Show la Suceava

Radio "Top '91 Suceava" organizează pe data de 1 martie, în Sala Mare a Casei de Cultură Suceava un show al cărui protagoniști vor fi Florian Pittiș, Mircea Vintilă și solistul vocal al trupei Alien - Berti Barbera. Spectacolul va începe la ora 18,00, iar prețul unui bilet va fi de 300 de lei.

HOLOGRAF DE 5 ORI ÎN TOPUL ITALIAN

În revista italiană "Mercantino Musicale" din ianuarie este publicat Mondo Rock - International Radio Hit în care printre primele 50 de locuri figurează 5 melodii ale grupului bucureștean. Pe locul 2 se află "World Full Of Lies". Pe prima poziție, solistul olandez Danny March. În curînd va apărea la Edizioni Capitan din Reggio Emilia un prim C.D. produs și achitat integral de firmă. Drepturile de autor au fost și ele achiziționate, așa că putem vorbi de o premieră încurajatoare pentru rockul românesc. Cei patru membri ai grupului ne-au informat că vor lansa un concurs pentru postul de chitarist solo, care va activa (probabil) pe bază de contract pe termen limitat. Amănunte vom avea în numărul viitor.

Născuți pentru rock

- 1.03. - Rob Alfuso (Skid Row), 2. Jon Bon Jovi, Stevie Rachele (Tuff), 3. Lonnie Vencent (Bulletboys), 4. Jason Newsted (Metallica), 9. Gregory Hex (Kik Tracee).
- În nr.6 a apărut data nașterii lui Francis Bucholz. În paranteză se va citi ex-Scorpions. (Mulțumim "Baronu" din Constanța!)

Nume noi ESPERANDO

Trupa a luat ființă în 1991. Debutul a avut loc în 1992 pe postul România Actualități cu piesa "The End Of A Little Romance". Această primă piesă a fost înregistrată fără a se face repetiții prea multe și prin bunăvoința lui Cristi Pașurcă. A urmat "Crazy Song", "Scheron", "Esperando".

Stilul abordat este hard & heavy cu o tentă de fusion. Trupa nu a apărut pe scena nici unui festival. Prima lor apariție T.V. a fost în

cadru emisiunii "Duelul vedetelor" - Gabriel Cotabiță - Elena Cîrstea, fiind Esperando au fost invitații lui Gabi.

Componență: Paul Simion - chitară bas. Este născut în 1968, în zodia "gemenilor". Are 1,86 m și 84 kg. A terminat un colegiu particular de tehnică dentară, dar în prezent este șomer. Sportul preferat este full-contact, pe care l-a și practicat. Preferințele muzicale: Aerosmith, Skid Row, Mötley Crüe, David Lee Roth, Faith No More. Îi plac fetele frumoase gen manechin și filmele, în special cele cu Chuck Norris.

Dan Hagiolu - voce. Este "săgetător" și are 25 de ani, 1,89 m.,

70 de kilograme, este șomer, fumează țigări fără filtru, de regulă tari, pasiunile sale sînt motocicletele și femeile înalte, "merg și ale dracu', bine să arate". Poison, Extreme, Mr Big, Skid Row, David Lee Roth și Guns N'Roses sînt preferințele lui muzicale.

Nicu Damalan - chitară. Anul acesta va împlini 26 de ani. Zodia "fecioarei". Alte date "tehnice": 1,70 m, 60 de kilograme, șomer. Și el preferă tot țigări fără filtru, dar i s-a impus să se profileze pe Assos sau LM. Ciclismul și hocheiul sînt sporturile lui preferate. Cîndva le-a și practicat. Fiind chitarist îi iubește, desigur, pe Steve Vai, Joe Satriani, Van Halen și pe Miles Davis, pe cei de la Skid Row și pe cei de la Bon Jovi.

A d r i a n Ștefănescu - tobe. E mezinul trupei. E "taur" și are 18 ani. Este elev în clasa a 12-a la Liceul "George Enescu", secția "Percuție". Porecla lui e "Bugsy". Are 1,80 m și 70 de kilograme. Îi plac filmele de acțiune și petrecerile. Are pomiri de care nu știu părinții și de aceea nu le notăm nici noi. Genul lui preferat: jazz-ul. Dar ascultă și Metallica, Nirvana și Love/Hate.

Andrei Stanoevici - clape. Cîntă la "Sexy - club". Are 26 de ani, Este "pește". Are 1,75 m, 67 kilograme, deține un BMW (cu care-i place să gonească) și o prietenă - **Adina** - care-i pasiunea lui de bază, și la propriu și la figurat. Ea nu e în program la "Sexy-Club". Andrei fumează Rothmans și preferă munca în studio.

de toate

◆ **Supermodelul Stephanie Seymour**, iubita lui Axl Rose, a pozat goală pentru numărul din această lună al revistei "Playboy". Nu lipsese declarațiile frumoasei despre neastîmpăratul Axl: "Dacă lumea l-ar cunoaște pe Axl așa cum îl cunosc eu, l-ar iubi enorm. Este un interiorizat și tandru iar acasă este un gospodar perfect. Aproape în fiecare dimineață îmi aduce micul dejun la pat și este efectiv pasionat de bucătărie". Mai ziceți ceva acum!

◆ Din "Bravo" aflăm că **Michael Jackson** a primit o "slujbă" de invidiat. Casa de discuri Sony l-a numit în funcția de reprezentant și vice-președinte al mass-mediei pentru Europa. Inițial postul trebuia să-i revină lui George Michael, dar acesta fiind în proces cu firma, a sărit din schemă.

La mulți ani, Radio Contact!

Pe 25 februarie (ziua apariției revistei) Radio Contact sărbătorește 3 ani de la prima emisie. Evenimentul are loc la Casa Oamenilor de Știință (Piața Lahovary) la orele 19.00. Cu această ocazie se vor decerna premiile Radio Contact 1992 pentru muzică ușoară românească (interpretul, formația și compozitorul anului), precum și Premiul de Popularitate Contact Adevărat, decernat împreună cu ziarul "Adevărul".

EUROPA RECORDS DA UN EXEMPLU

Un gest nobil al firmei din Covasna care pe 26 februarie lansează la Magazinul Muzica din București două casete de muzică populară, "Ghiocci și lacrimioare" - Surorile Mardare din Tîrgoviște și "Ștergeți lacrimi, zîmbete" al grupului Tomis 2 din Galați. Din 28 cele două grupuri vor porni în turneu (începe la Covasna, pe 1 martie la Onești, 2-Comănești, 3-Bacău, 4-Piatra Neamț, 5-Suceava, ș.a.m.d. ajungînd la al 32-lea spectacol la București, pe 3 aprilie). Fondurile provenite din turneul intitulat "Cînd glasul cîntului alină" vor fi donate Școlii generale nr. 1 din Satul Pleșa, comuna Bucov, județ Prahova, școala care a ars integral în urma unui incendiu din vara anului trecut. 400 de elevi și 12 cadre didactice au rămas fără acoperiș și mobilier.

Lansarea are loc la ora 14.00 iar pentru cei care doresc să obțină casetele, ajutînd astfel o acțiune de reconstrucție a unei școli, se pot adresa la Europa Records, Casa Poștală 35-4055 - Covasna, jud. Covasna sau la telefon 092-340408.

Distribuirea casetelor va fi asigurată simultan în toată țara după 26.02. prin intermediul celor 120 de beneficiari permanenți ai S.C. Audio Hi-Fi Video Europa S.R.L.

PRIVIND ÎNAPOI CU TÂNDREȚE

ROCK ÎN DATE

Săptămîna 26.02-03.03

◆ 25.02.1957 - **Buddy Holly** înregistrează marele său hit "That'll Be The Day" într-un studio din orașul Clovis, New Mexico.

◆ 27.02.1957 - **Bill Haley** obține un prim disc de aur în Marea Britanie, cu piesa "Rock Around The Clock".

◆ 28.02.1957 - Se naște **Cindy Wilson**, viitoare solistă vocală a grupului B 52's. ◆ **Giorgio Gomelski** organizează primul festival de rhythm&blues englez, la Manchester. În program: **Spencer Davies Group**, **Yardbirds** și **Sonny Boy Williamson**, între alții. ◆ 26.02.1965 - Apare "She Just Satisfies" unicul disc single scos de chitaristul **Jimmy Page** înaintea perioadei sale de glorie cu grupurile **Yardbirds** și **Led Zeppelin**.

◆ 27.02.1967 **Pink Floyd** înregistrează primul său disc single, "Arnold Layne" într-un studio din Chelsea, Londra. ◆ 28.02.1978 - **Bob Dylan** cîntă la Tokyo, ocazie cu care e înregistrat și albumul său "Live At Budokan". ◆ 29.02.1984 - Primul concert de heavy metal la **Palatul Sporturilor din Bercy** îi are ca protagoniști pe **Scorpions**. După concert organizatorii pun sub semnul întrebării posibilitatea ca pe viitor acest gen de manifestări să mai fie găzduite de acest lăcaș.

◆ 26.02.1985 - Revenire în forță a **Tinei Turner** care obține trei premii Grammy. ◆ 25.02.1987 - Triumf în cadrul ceremoniei de decernare a premiilor Grammy pentru **Lionel Ritchie** și **Michael Jackson** cu

piesa "We Are The World". Spectacolul a avut loc la **Shrine Auditorium** din Los Angeles. ◆ 25.02.1987 - După 25 de ani de carieră **Stevie Winwood** obține în sfîrșit premiul Grammy pentru cel

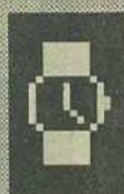

Bill Haley

mai bun solist vocal și pentru cea mai bună compoziție, "Higher Love". ◆ 27.02.1987 - **David Steele**, basistul grupului **Fine Young Cannibals**, este implicat într-un grav accident de circulație. Din fericire scapă fără prea mari complicații. ◆ 25.02.1988 - În timp ce albumul său "Tunel Of Love" depășea 5 milioane de bucăți vîndute, **Bruce Springsteen** își începe turneul mondial la Worcester în Massachusetts.

OLD MAN

Ultima oră din rockul nostru

● Lume lume, soro lume, ce mai de bombe și bombițe săptămîna asta. Ce "Combustie spontană", ce "Coșmar pe Elm Street" sau "Mad Max"! Pleznitura vine de la o extrem de tînără formație bucureșteană cu numele (provizoriu) HOT STUFF și care s-a decis ca acum, cînd toate găștile se întrec să cînte cît mai rău și mai metalic, să se întoarcă la rădăcinile adevărate ale rockului: muzica hard, country și blues cu influențe de glam. Cei cinci inimoși se numesc **MARIAN PRECUP** (v, 25 ani, ex-QUASAR, JOC SECUND), **DAN TAMAȘ** (c, 25 ani, ex - AM/PM), **OVIDIU "ROTY" ROTARU** (c ritm, lider, 24 ani, ex-QUASAR, AM/PM, JOC SECUND), **VALENTIN DRAGNEA** (b, 23 ani, ex-IMPULS) și **NICOLAE "NICKY" STAN** (d, 25 ani, ex-INTERVAL, CONEX) iar preferințele lor comune includ: **AEROSMITH**, **GUNS N'ROSES**, **BLACK CROWES**, **WHITE LION**, **WARRANT**. Piese "Simple Day", "Next Morning" și "Romeo And Juliet" sînt gata pentru a fi lansate. Textele îi aparțin lui Ovidiu care este și principalul compozitor alături de Marian. Un aer proaspăt se pare că oxigenează rockul nostru și nu e rău deloc.

● Promiteam vești "senzationale" de la Cluj și m-am ținut de cuvînt. În acest adevărat City Sanfrancescan al thrashului național noutățile nu întîrzie să apară. Iată mai întii referințe despre mai vechile noastre cunoștințe, **KORRUPTOR** (remember, Metal Fan '92?) care după succesul obținut anul trecut s-au gîndit să-și "reîmprospăteze" rîndurile apelînd la doi colegi de la FARAON: **bassitul SORIN APAHIDEANU** și **vocalul CRISTIAN JORZA**. N-au ținut însă cont de ambiția FARAONILOR rămași din vechea gardă - **NELU BRÎNDUȘAN** (g), **PĂCURAR IONUȚ** (g) și **FLORIN GARDULI** (d) - care împreună cu noul maestru al celor patru corzi, **VOINESCU VIOREL** s-au decis să continue tradiția și

Faraon (Cluj)

să apeleze la un nou solist vocal. În concluzie, "urlătorii" de speed, thrash'n'death care se simt "în vîna" și se cred capabili de performanțe izbitoare, pot pătrunde într-o trupă consacrată apelînd telefonic la **Nelu** (095/146.287) sau **Flicu** (095/114.703).

● Un tip pe nume **Francoise** (conform indicației de pe plic) domiciliat în str. Dărmănești nr. 9 sector 1 București, cod 71598 (telefon 778.82.07) mulțumindu-ne pentru "buna treabă făcută pentru săracul de rock românesc" ne roagă să-l ajutăm să-și rezolve pîsul: "cea mai mare dorință a mea este să cînt într-o trupă de metal greu, pe post de solist vocal". N-avem nimic împotriva, ba din contra noi zicem "s-auzim de bine!". Eventualii instrumentiști pot suna cu încredere la un tip ambițios.

● Ultimul S.O.S. al acestei săptămîni datat 4.02.93 este semnat de bucureșteanul **Andy Mustaine**. După o perioadă scurtă de ucenicie (într-o trupă care s-a spart) de "vocal, chitarist solo, spărgător de vase, cărător, poet și biciclist" acest "dictator" autointitulat s-a hotărît să pună... punctul pe I și să formeze o nouă gașcă. Ambițiile sînt neașteptate: "vreau să fac ceva în stil mare dar nu am cunoștințe, prieteni, care să aibă tot felul de legături cum ai tu". Merci de încredere colega, dar la capitolul ăsta nici eu nu stau prea strălucit. În concluzie nu-mi rămîne decît să recomand amatorilor (și) anușul tău sperînd că pe calea cea mai directă (telefon, adresa rubricii) să mă informezi despre eventuala reușită. Deci "caut chitarist și bassist cu scule, băieți serioși de 18-20 de ani pentru înființarea unei trupe adevărate de heavy-speed-techno". Telefonați la 6617106, cereți cu Andy și nu vă grăbiți prea tare căci finalul epistolei e clar și la subiect: "vă promit că peste cinci ani veți mai auzi de mine"! De timp mai puțin n-am nevoie căci vreau cu adevărat "să lucrez"! Eu zic să fim cu toții sănătoși și s-auzim de bine, în rest prin 1998 sînt sigur că o să dați clasă la mulți. Pînă atunci, rămîne să mai luăm (barem anual) legătura la 655.28.22. **Gabi Gomboș** și **Pop Rock & Show** vă așteaptă! Pe curînd!

● Cu cîteva clipe înainte de predarea prezentului material redactorului-șef **Liviu Hoisan** (sosit cu sufletul la gură) la locul de înființare stabilit, ne anunță amînarea concertului planificat vineri, 26 februarie, la Brașov, pentru începutul lunii martie. Distribuția e definitivată și include formațiile: **URA DE DUPĂ UȘĂ / DETECTOR/ PANSAMENT/ TECTONIC**. Vom reveni.

G.G.

BEATLES

legendă și adevăr

S-au menționat amenințările proferate la adresa lui Richenberg, precum și faptul că mai avea procese pe rol atât în Anglia cât și în Statele Unite. Harmon a încheiat spunând: "Dacă apare un intermediar-manipulator care provoacă neazuri relației Beatles-Nemperor nu ne convine".

Sydney Templeman, consilierul EMI, a protestat spunând că "asemenea presupuneri despre o persoană (Klein), care nu este implicată în proces, sînt irelevante și neprincipiale. EMI și-a exprimat clar poziția și anume că după 5 martie 1969, nu vor plăti nimănui royalties. Judecătorul la rîndul său nu a găsit nici un motiv plauzibil pentru a nu îngheța fondurile.

Richenberg era de-a dreptul furios. Dacă Klein prefera lupta de stradă se va implica și el. Richenberg a plătit pentru a i se face un raport Bishops. Bishops era un serviciu de detectivi care făcea cercetări financiare asupra persoanelor civile pentru marile bănci din City. Nu a fost nevoie de prea multe "săpături" pentru a afla o mulțime de informații despre Klein. După o săptămînă Richenberg avea pe biroul său raportul pe care l-a trimis de urgență la "Sunday Times". Pe 13 aprilie 1969 a apărut un articol scris de John Fielding la rubrica "Insight".

ISTORIA CONTINUĂ

Începea prin a spune că "afacerile" lui Klein erau un amestec de bluf, interese personale și agilitate financiară combinate cu un instinct pentru publicitate și capacitatea de a minți cu nerușinare etc. Povestea relației lui Klein cu Rolling Stones nu era nici ea prea avantajoasă pentru imaginea sa. Klein prelucra trupa în vara anului 1965 și luase 1,4 milioane lire în avans pentru royalties, dar băieții nu aveau să vadă prea curînd banii. Ei se așteptau ca banii să fie depuși în contul lor de la Nanker Phelge Music Ltd. Banii au fost depuși într-un astfel de cont, dar al unei companii care se numea Nanker Phelge Music Inc și pe care Klein o înfiinșase în Statele Unite. Mai tîrziu, s-a descoperit că toți banii fuseseră investiți în acțiuni General Motors, care deși produceau un mare profit, nu băgau bani în buzunarele celor de la Rolling Stones. Klein a specificat că aranjamentul prevedea ca el să le plătească 1,4 milioane într-o perioadă de 20 de ani. Articolul mai făcea referire și la alte litigii respinse sau în curs de judecare în care era implicat Klein și că acesta era încă proprietarul unei "bucățele" din Donovan. O parte din drepturile de înregistrare și publicare ale lui Donovan era plătită direct companiei lui Klein, "o situație asemănătoare celei a Beatles-ilor, pe care Klein o găsește atât de deplorabilă" (evident financiar).

Klein a dat în judecată ziarul Sunday Times (a renunțat ulterior la plîngere), dar era tardiv. Nu s-a dat totuși bătut! Cu mai mult respect față de Richenberg a făcut repede un compromis cu el. Beatles-ii au cumpărat cele 90 de procente din Nemperor deținute de Triumph la prețul de 800.000 lire bani gheață, plus un sfert din cele 1,3 milioane înghețate, plus 50.000 lire pentru partea deținută de Nemperor din Suba Films, compania de film a Beatles-ilor. Și mai trebuiau să plătească trustului Triumph, mai presus de toate, 5 la sută din royalties, din 1972 pînă în 1976. Richenberg s-a depășit pe sine cînd i-a convins pe Beatlesi să negocieze cele 10 procente pe care le dețineau deja la Nemperor pentru circa 1 milion de dolari în acțiuni Triumph, făcîndu-i astfel asociați.

Klein s-a bătut repede cu pumnii în piept făcînd caz de capacitatea sa de a negocia cele 25 de procente, pe care Beatles-ii le pierduseră, dar John Eastman s-a grăbit să reliefeze care era de fapt realitatea. I-a scris fiecăruia în parte, "Înainte ca memoria să ne joace feste, vreau să vă reamintesc că puteam încheia afacerea NEMS cu mult mai puțini bani. Klein mi-a demolat afacerea acuzînd tot felul de

acte în neregulă la NEMS, atunci cînd v-a promis că o va obține pe gratis. Toți știm că nu s-au găsit astfel de acte".

Și acesta era doar începutul.

Lucrurile se precipitau.

Pe 12 martie 1969, Paul se căsătorește cu Linda (naș Peter Brown), care descoperise că era gravidă. La fel ca și alte două doamne Beatles, Linda a fost de acord să respecte tradiția din Nord și să se căsătorească. Au ajuns la oficiul stării civile Marylebone, puțin înainte de ora 10 într-un Daimler negru. Ploaia mărunță și rece nu le-a oprit pe admiratoarele să protesteze sus și tare împotriva pierderii ultimului burlac dintre idolii lor. Exceptîndu-i pe Peter, Mal și Michael, fratele său, nici un alt prieten de suflet al lui Paul nu a luat parte la ceremonie. John și Yoko s-au scuzat. Trebuiau să termine discul "Unfinished Music no.2 Life With

The Lions" pe care îl înregistraseră într-un concert de jazz avangardist la Lady Mitchell Hall de la Universitatea Cambridge. Ringo și Maureen aveau treabă acasă, iar George a mormăit ceva despre o treabă pe Savile Row 3.

În acea dimineață Pattie Harrison a plecat la Londra pentru a-și lua rochia comandată pentru o petrecere pe care o dădea în Chelsea artistul Rony Mc Ewen. Prințesa Margareta și Lordul Snowdon urmau să ia parte la petrecere.

Gabriela Șeicaru

După plecarea lui Eric Clapton, Yardbirds au găsit imediat un alt chitarist în persoana lui Jeff Beck (născut la 24 iunie 1944, la Richmond, Marea Britanie). O dată cu venirea lui Beck, alura generală a grupului se schimbă în mod profund. Muzica capătă mai multă forță, în concordanță cu temperamentul agresiv, sălbatic, debordînd de energie, al noului chitarist. Urmează cea mai bună perioadă din cariera artistică a formației Yardbirds. "I Am Not A King", de exemplu, demonstrează clar maniera în care Jeff Beck trage după el întregul grup. Muzicuța lui Keith Relf se aude din ce în ce mai puțin, acoperită de solo-urile "diabolicului" chitarist.

În 1965, Jeff Beck este prototipul chitaristului rock dezlănțuit, punctul central al trupei, asupra căruia converg toate privirile. Fiecare piesă pe care o interpretează e un regal de "feeling", cu rădăcini în blues-ul de factură clasică (ex. "Stealed Blues"). Beck știe să conjuge imensul său talent cu cel al celorlalți muzicieni, determinîndu-i să participe la vibrația sa interioară.

Timp de un an și jumătate formația va înregistra marile ei succese. În iunie 1965, apare hit-ul

"Heart Full Of Soul" (compoziția semnată de Graham Gouldman, viitor membru al grupului 10 CC), în octombrie 1965 - "Evil Hearted You" și "Still I'm Sad, urmate de "Stealed Blues", "I'm A Man", "Beck's Bolero" etc. Cu Jeff Beck în prim-plan, formația apare într-o secvență memorabilă a celebrului film "Blow Up", regizat de Antonioni, în care fanii dezlănțuiți (între care și eroul principal care intrase cu totul întimplător în sala de concert) se bat pentru a pune mîna pe o bucată din chitara lui Beck, care o spărsese și o aruncase publicului.

1966 e un an cu destule frămîntări pentru Yardbirds. Pleacă pe rînd Paul Samuel-Smith și Chris Dreja (care se vor ocupa de producția de discuri, redescoperind cîntăreți ca C. Hammill și Cat Stevens), iar după scurt timp chiar Jeff Beck. Ultimul chitarist solo al grupului este Jimmy Page. El ia totul pe cont propriu, fără a se sinchisi dacă este sau nu urmat de ceilalți. Cu Jimmy Page în postură de lider sunt înregistrate cîteva discuri single ("Happenings Ten Years Time Ago", "Ha, Ha, Ha, Said The Clown", "Ten Little Indians"), care nu se bucură de succesul precedentelor.

Yardbirds nu puteau supraviețui decît ca o forță colectivă și

astfel în iunie 1968, formația se destramă. Keith Relf și Jim McCarty vor forma duetul folk Together și, din 1969 vor pune bazele grupului Renaissance, care va promova un stil foarte interesant, o fuziune între rock și muzica clasică. Alături de alți muzicieni de mare valoare, Jimmy Page va decola cu un "dirijabil de plumb" - Led Zeppelin.

Timp de patru ani, Yardbirds a fost un model al grupurilor de blues-rock, cu o muzică ce a influențat considerabil formațiile de hard-rock care s-au născut la finele anilor '60 și începutul anilor '70 (ex. Led Zeppelin, Nazareth, Aerosmith, Slade etc.). Steven Tyler, solistul vocal al grupului Aerosmith, a însoțit grupul Yardbirds în calitate de "roadie" ("roadies" - băieții care însoțesc formațiile în turneu, ajutînd la

Mike Harrison

montatul și demontatul instalației de sunet), la ultimul turneu pe care trupa l-a făcut în Statele Unite ale Americii, în 1967. Pe atunci, Steve Tyler (născut în 1950) nu era decît un adolescent care iubea muzica grupului Yardbirds.

Recomandări discografice
British Blues - In Memoriam. John Mayall, Jimmy Page, Jeff Beck, Eric Clapton (Pathe Marconi)
Yardbirds 1 - With Sonny Boy Williamson (1964, Fontana)
2 - Five Live Yardbirds (1965, Columbia)
3 - Greatest Hits (1972, Epic)

Let me hear The Animals
 În 1964, în fruntea clasamentelor din Marea Britanie, concurînd cu Beatles, Rolling Stones sau Yardbirds, apare un nou nume: The Animals. În 1960, Eric Burdon solistul vocal al grupului, cunoscuse un marinăr american care i-a făcut cunoștință cu muzica unor cîntăreți de culoare din Statele Unite. Eric descoperă astfel marile figuri ale blues-ului și începe să cînte în diverse cluburi

Burdon avea 21 de ani. În 1963, formația își alege un alt nume, mai dur, mai potrivit pentru o trupă de blues-rock: The Animals (Alan Price - claviatură, Brian Chandler - bass, Hilton Valentine - chitară, John Steel - baterie și Eric Burdon - solist vocal). Asemănător altor formații britanice care se formează în această perioadă, "animalele" sunt influențate de bluesmanii din Chicago, bineînțeles, de Chuck Berry și Bo Diddley, avînd în același timp o admirație specială pentru Ray Charles.

La începutul carierei lor, The Animals au mult noroc. Se caută cu precădere muzicieni capabili să poată cînta corect muzica neagră americană, adaptată la limbajul pop-rock anglo-saxon. E nevoie de talent, de "feeling", de o imagine atrăgătoare a întregului grup, calități pe care cei cinci băieți din Newcastle le au. Plecînd de la aceste premize, nu există nici un motiv ca "afacere" să eșueze.

După primele înregistrări, în 1964, The Animals au parte de un succes surprinzător. "House Of The Rising Sun", piesă în manieră blues, orchestrată și aranjată de Alan Price, e propulsată în fruntea top-urilor timp de mai multe săptămîni, devenind un veritabil hit. Vocea amplă, puțin răgușită, a lui Burdon, lasă să se întrevadă pasiunea sa pentru Ray Charles. Acompaniamentul de orgă al lui Alan Price contribuie la crearea unei ambianțe sonore originale, foarte "soul". Anumite pasaje amintesc de muzica religioasă a negrilor americani. Această compoziție a dus gloria grupului dincolo de granițele Angliei, permițînd celor de la Animals să pătrundă în clasamentele americane. Urmează la scurt timp un turneu în Statele Unite ale Americii, alături de maestrul Chuck Berry.

Costin Manoliu
 Nelu Constantinescu

King Crimson (VIII)

Porniți în luna februarie '72 în turneul american, cei din King Crimson nu erau în acel moment "o familie fericită". Disensiunile dintre membrii grupului puneau mari semne de întrebare atât asupra prestațiilor "live", cât și a existenței pe mai departe a trupei. Despre această perioadă, Fripp, nota: "Turneul american a decurs în deplină cunoștință a tuturor că după aceea trupa se va dizolva".

Urmează două momente importante pentru evoluția grupului, primul fiind pe 27 martie '72, când "Crimso" va cânta alături de grupul Yes la "The Aquaris Theatre", acesta rămânând ultima reprezentație a lui Bill Bruford cu Yes. Se pare că Bill, un mare admirator al lui Fripp și al grupului său, se hotărâse să colaboreze cu Bob pentru un "eventual" viitor.

Cel de-al doilea moment este acela că majoritatea concertelor date de Crimson fuseseră captate de Fripp pe un casetofon deck

Sony, portabil; cuplându-l la pupitrul de mixaj. Fripp "imortalizase" deja existența "live" a celor care fuseseră la acea dată în King Crimson (Boz, Ian Wallace, Mel Collins, Hunter McDonald). Chiar dacă după acest turneu american părerile se schimbaseră, Wallace, Collins și Boz dorind să cânte alături de Fripp în continuare, lucrurile luaseră deja o altă turnură. Ca și în alte dăți Fripp cîntărise extrem de bine întreaga situație: «Noi nu ne diferențiem prea mult sub aspect muzical. Am scris câteva piese pe care ceilalți nu prea le "gustă", dar asta e! Diferențele noastre de bază sînt de natură filosofică. Cîteodată cînd sîntem și cîntăm împreună totul este perfect, doar că nu gîndim la fel».

Misterios sau filozof, normal sau mult mai mult decît normal, Fripp a demonstrat de-a lungul anilor că este și rămîne un adevărat "leader", nu numai al grupului King Crimson ci și în gîndirea

multora. Întrebat fiind de un ziarist dacă King Crimson va rămîne, Fripp răspunde: "Nu știu, dar dacă ar trebui să dau un răspuns definitiv aș spune... că mă îndoiesc. Poate că ar trebui să mai facem un turneu, cu toate că..."

La sfîrșitul lunii aprilie '72 lucrurile încep să se limpezească. Mel Collins, Boz Burrell și Ian Wallace se alătură lui Alexis Korner și lui Peter Thoorup, formînd un nou grup, ca mai apoi să înregistreze LP-ul "Accidentally Bom In New Orleans". Fripp se retrage "acasă", la Dorset pregătind cel

de-al cincilea LP al grupului King Crimson. Va fi un "live", primul al grupului și va conține piese extrase din întreg materialul înregistrat pe acel casetofon în timpul turneului american. Din păcate calitatea înregistrărilor nu va fi din cea mai bună, dar ca document albumul va

convinge.

Pe 9 iulie '72 în Anglia apare "Earthbound". În America, casa de discuri "Atlantic" va refuza editarea acestui album, motivînd slaba calitate a sunetului. După opinia mea acest disc dovedește încă o dată forța și unicitatea grupului și în concert. Iată ce nota Richard Williams pe 17 iunie '72 în revista "Melody Maker": "ceea ce avem noi acum în față (n.n. albumul Earthbound) în esență este un disc care te uluiește. Mel, Boz și Ian sînt niște muzicieni uimitori, care în evoluțiile lor îl trag și pe liderul grupului spre aceeași stare".

Piese ale albumului sînt următoarele: "21st Century Schizoid Man", "Peoria", "The Sailor's Tale", "Earthbound" și "Groom". Despre această ultimă piesă, trebuie remarcat faptul, că ea reprezintă în versiunea "live" o adevărată piesă avangardistă, avînd în vedere utilizarea sonorităților de percuție transpuse și adaptate prin intermediul sintetizatorului VCS 3. Cu acest disc, o altă fațetă necunoscută a grupului se deschidea pentru cei dornici de muzică, pasionați ai grupului King Crimson.

Bill Bruford

Cristian Teodosiu

Morbid Angel

Definiția morții

*Încearcă să descrii NEDEFINITUL - se pare că a fost problema în cugetare adresată de Faust poetului necunoscut pe cale de a-și vinde sufletul Stăpînului Întinericului. În competiție directă cu Maestrul Macabruului, "specialistul în demonologie" John

Duke (Metal Hammer) a reușit mai mult. Să adune la aceeași masă cele mai importante personaje ale extremismului muzical, determinîndu-le să-și expună credințele artistice. Să plecăm și noi de la o formulare destul de exactă prin care Metal Hammer din februarie

Coșmar pe strada morții (IV) (Nightmare On The Death Street)

'91 încerca o definiție ceva mai strictă a stîlului incriminat. "Death metalul funcționează datorită paradoxului instituit între pasajele necuviincios gîndite dar jubilate și bruștele salturi ritmice, aflate în continuă accelerație. Adăugînd acestor elemente voci de cele mai multe ori guturale și chitări acordate intenționat mai grav, obținem una din branșele noului thrash, cel mai fertil în acest moment". Să fie acestea singurele caracteristici ale unui grup death-metal standard? Și care ar fi rolul textelor?

David Vincent (Morbid Angel): "Întreaga forță a muzicii sugerează sentimente, și death-metalul permite fiecăruia să se exprime liber, fără nici o constrîngere. Totul e clădit pe părți de baterie foarte rapide, și subliniat de voci guturale ce abordează subiecte sumbre. Este o transcripție muzicală a filmelor de groază, iar părțile de chitară trebuie să fie extrem de agresive. Acesta-i death-metalul! Textele, la rîndul lor trebuie luate în serios. Cei ce se interesează de death trebuie să știe să citească printre rînduri pentru a înțelege sensul profund al cuvintelor și atunci imagini macabre care domină la prima vedere, i se opune cu totul altă semnificație".

Kelly Schaffer (Atheist): "Scopul principal al deathului este de a face oamenii să iasă din carapacea lor, de a le permite o

stare de defulare pe care n-o reușesc la audierea unui disc "normal". Evident că ne dorim să facem un album care să intre în istorie, iar longevitatea este singurul nostru criteriu important. Sentimentele joacă un rol capital, iar puterea de-a le controla este o forță sigură. Să vezi o sală cu mii de fani devenind complet nebuni, e un spectacol fantastic și este genul de obiectiv pe care Atheist încearcă să-l atingă(...). Textele sînt un element indispensabil în această ramură. Mulți cred că trebuie să fii cu adevărat dezgustat de lumea înconjurătoare ca să poți scrie lucruri asemănătoare dar asta nu-i decît isterie! Prea multe texte death provin dintr-un fel de fascinație pentru lucruri ca reîncarnarea sau proiecția astrală, și sînt prea multe grupuri ale căror cuvinte nu exprimă decît violența gratuită. Cred că trebuie să fii prudent cînd scrii un text și-n locul gratuității. Cu orice preț încearcă să stimuleze imaginația auditorului".

Chuck Schuldiner (Death): "Muzicalitatea rămîne factorul important al deathului. Sînt destui cei care își imaginează că trebuie să cînti cu 200 km/oră ceea ce este o concepție greșită. Viteza trebuie să fie controlată. Originalitatea este un factor determinant, dependent de crearea propriului sunet. De asemenea, capacitatea de a genera sentimente celor care te ascultă pînă la punctul în care trebuie să se simtă implicați în ceea ce faci(...).

De texte, ce să vă spun? Niciodată nu-s extrem de serioase și de altfel, nu-ncercați să diagnosticați la mine grave tulburări mentale".

Trevor Peres (Obituary): "Mulți se gîndesc: trebuie să cînt foarte repede, în maniera Morbid Angel, dar nu-i singurul criteriu. Pe de altă parte, interpretînd foarte lent, obții un caracter foarte heavy. Vocile au o importanță particulară. Nu ne putem imagina un Steve Perry de la Journey cîntînd într-un grup death oricît de talentat ar fi. Vocalul de la Obituary cîntă cu adevărat death, la fel ca și Tom Warrior pe primele albume Celtic Frost. Deathul adevărat trebuie să influențeze caracterul oamenilor care-l ascultă(...). Există formații care cred cu adevărat în prostiile despre care vorbesc. Multe îi crează lui Sata un adevărat cult, altele o fac pur și simplu din distracție căci găsesc acest lucru foarte amuzant - cum e cazul nostru. Vorbim de moarte, de vise, coșmaruri, dar pînă la urmă totul nu-i decît o ficțiune, extrasă parcă din istoriile fantastice ale lui Edgar Allan Poe. Dar am observat, că mulți fani se așteaptă ca noi să fim la fel de "demonici" ca și textele noastre și se arată foarte decepționați cînd constată că sîntem oameni normali..."

(va urma)

Gabi Gomboș

de toate DE TOATE de toate DE TOATE de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● Aflăm din surse neoficiale că a apărut o taxă de participare pentru Concursul Eurovizionii. Ar fi vorba de 250.000 de franci elvețieni care se vor împărți între cele 10 participante la preselecția din Slovenia. Pentru că inițial organizatorii n-au făcut această precizare, nu știm cum se va descurca Pepsi Cola pentru a asigura prezența noastră, măcar la această fază a competiției. Probabil că pentru a merge în Irlanda se vor cere alți bani. E altă distracție, nu? ● Billy Idol în pericol. Tot jucîndu-se în zăpadă a ajuns la spitalul Cedar Sinai din Los Angeles unde a fost internat pe numele de Alex Scott. Fusese găsit leșinat la volanul Mercedesului său de niște trecători. În clipa în care a ajuns la terapie intensivă Billy nu mai respira. Diagnosticul a fost clar:

supra doză de cocaină (de aici ideea de zăpadă) în combinație cu diferite calmante. După o săptămînă, reflicat Billy pare să fi înțeles avertismentul: "Poate că în viitor va trebui să renunț la pilulele astea". ● Michael Jackson i-a împrumutat un milion de dolari lui Marlon Brando pentru ca acesta să poată achita cauziunea pentru fiul său Christian, acuzat de omucidere. ● Încă o pereche ciudată. Leonard Cohen (58 de ani) și actrița Rebecca de Mornay (28) sînt nedespărțiți. Cînd Rebecca l-a "agățat" pe tomatnicul cantautor i-a făcut o mărturisire crudă: "Cînd aveam 10 ani, mama trebuia să plece într-o seară la o petrecere. A dat drumul la pick-up, a pus un disc de-al tău și mi-a spus: "Ascultă-l înainte de a adormi... S-a potrivit de minune... niciodată nu adormisem

așa de repede și așa de adînc!" Drăguț spus. ● Jon Bon Jovi nu se ceartă niciodată cu soția în privința muzicii. Pozînd pentru muzeul figurilor de ceară din Londra, Jon a avut timp să se confeseze uneia dintre sculptorițele de acolo, în legătură cu soția sa Dorothea Hurley. "Ea provine dintr-o familie de intelectuali din New Jersey și mai are și centura verde la karate, de aceea e bine să nu ajungem la ceartă. Muzica mea i se pare groznică și toată ziua ascultă numai Elvis Costello!" Ce bătău au unii! ● Robert Collins keyboard al trupei rave, Charlatans, a fost arestat la Stratfordshire sub acuzația de a fi luat parte la un jaf armat într-un supermarket. Încă nu s-a dovedit nimic. ● Lisa Marie Presley l-a lăsat pe Jack Soden să se

ocupe încă 5 ani de Granceland și alte bunuri moștenite de ea de la tatăl său. Valoarea aproximativă a bunurilor este acum de 50 de milioane de dolari. ● Într-un recent Saturday Night Live, Mick Jagger a jucat rolul colegului său Keith Richards, iar Mike Myers (Wayne's World) a abordat rolul lui Jagger într-o scenetă mult gustată de telespectatori. ● Spike Lee (prezent luni seara la TV 5 într-un foarte interesant dialog cu ziaristii din Franța privind filmul său Malcolm X) a acceptat să regizeze video-clipul lui Bruce Hornsby pentru piesa "Talk Of The Town", care va intra în magazine în aprilie. ● Cîteva apariții de disc pe piață germană - semnalate de revista "Der Musikmarkt". La singles: I Was A King-Eddie

Murphy feat. Shabba Ranks, Fingertips 93-Roxette, Valentine-T'Pau, Photograph Of Mary-Trey Lorenz, I Want You-Sophie B. Hawkins, "Anything"-Sydney Youngblood, I'm Sorry-Karl Keaton. La L.P.-uri am reținut: Taxi-Bryan Ferry, Perverse-Jesus Jones, Friends Can Be Lovers - Dionne Warwick, All For Love - Timmy T, So Close - Dina Carroll. Revista mai recomandă 5 discuri apărute ca single, maxi și CD, care vor fi tentante pentru DJ: "I Can't Live Without Love" - Laid Back, "Ground Level" - Stereo MC's, "Pressure" - Billy Ocean, "The Bottle" - The Christians, "Looking Through Patient Eyes" - PM Dawn.

răspundem dacă suntem în stare

Crăcea Adrian (Marghita, Bihor). Pentru 14 ani ai gusturi selecte, recunosc. Despre Queensryche am mai scris așa că așteptăm să apară noul disc și revenim. **Geta Foca (Isaccea, Tulcea).** Te poți adresa Fan-Clubului Michael Jackson pentru a-ți rezolva cererile. Ai unul foarte bun chiar la Tulcea. Serialul nu se va relua. Discografia s-a publicat integral. Ca și interviul de săptămîna trecută. **Crina Clortan (Bacău).** Textele unor melodii românești le-am publicat dar mai mulți cititori au susținut că n-are rost pentru că dacă cineva e interesat își poate nota cuvintele fără probleme. Oricum cîteva excepții se mai fac. La mulți ani verișoarei tale Lili. Poate la viitoare ediție a emisiunii vei auzi și o piesă cu Dr.Alban. **Cristi Volnescu (Reșița).** Îți răspund

aici, deși tu participi la concurs. Despre prezența Iris-ului la M.T.V. s-a scris în presa cotidiană. Evident e o mîndrie pentru noi că o trupă de la noi a apărut de cîteva ori în programele acestui popular canal TV. Secvențele de la Cannes s-au reluat de mai multe ori. Păcat că televiziunea noastră n-a avut aceeași amabilitate. **Geanina Oprea (Slobozia).** Mulțumiri pentru textul trimis. Nu cred că poetul Grigore Vieru citește aceste rînduri, dar pentru ziua lui (din 14) îi spunem și noi La Mulți Ani! **Cristian Cernea (Rîul Alb, Dimbovița).** E clar că "trimisul special" trebuie să aibă calitate de reporter, dar și de om al muzicii. Sondajul de la Bistrița nu era un model ales de noi ci o tentativă inspirată a semnatarului. Fiecare scrie ce vrea, ce consideră că merită atenția marelui public.

Exemplul ales de tine este nerelevant. Dacă primim relatări din 10 orașe unde concertează același grup de soliști s-ar putea să avem parte de cronici absolut diferite. În plus, nimeni nu ne obligă să publicăm tot ce primim. Ai văzut, probabil, că unele știri apar imediat după primire. Altele nu. **VIP (București?)** Înaintea unui răspuns trebuie să te informez că pentru a polemiza cu cineva ai nevoie de argumente nu de simple afirmații. Apoi nu semnezi, nu spui de unde ești. Părerile lui P.Umanschi este semnată. Despre Vanilla Ice nici presa americană n-a avut (spun la trecut pentru că azi nu l-am zărit nicăieri) vorbe bune. **Marky Mark** a "prins" mai bine firul și feeling-ul rap. Pentru adevărații raperi, nici unul nici celălalt nu reprezintă mare lucru. Nici Hammer, chiar dacă vei fi

șocat, dar părerile vin din partea celor care trăiesc în interiorul fenomenului. Rap-ul este foarte strîns legat de social. Vom mai avea articole, ale altor autori și vei înțelege mai bine. **Gîscanul (București).** Același subiect, altă abordare. Mai înfi nu înțeleg de ce stric revista prin articole care nu plac unora? E just ce spui cînd afirmi că rap-ul are texte vii, adesea cenzurate (Public Enemy, N.W.A., Ice T). E clar că e nevoie și pentru P.U. dar și pentru alții de mai multe date din această zonă a muzicii, care nu e cu nimic mai prejos decît thrash-ul, speed-ul sau altele. Te pot informa că în curînd vom avea un concert rap la Sala Polivalentă cu trupe din prima ligă din Franța. **Florentina (București)** Ai dreptate, nu s-a scris prea mult despre Europe. În Top 200 al albumelor din S.U.A. nu figurează, dar acest lucru nu trebuie să-ți creeze probleme. Ce contează că unora nu le place trupa suedeză, dacă ție și prietenilor tăi vă este dragă? Iată o adresă de încercat: c/o Europe Fan Club Box 22036 10422, Stockholm, Suedia. **George Ioniță (Titu).** Rejin informația despre vărul tău Andy Albulescu ex-chitarist solo la

Columna, actualmente stabilit la Londra împreună cu soția sa **Ligia Oancea.** Au și o băiețel. Dacă trimiți și o fotografie cu ei, va fi perfect. **Nicoleta Vișinolu (Pitești)** N-am auzit-o pe doamna care a anunțat că a tradus cartea despre Freddie Mercury. Dacă vîd lucrarea undeva poți fi sigură că o voi cumpăra. Cum prind adresa lui Brian May te anunț. Tot aici. **Remus (Galați).** Ofertele tale sînt interesante. Pune-te pe treabă, iar dacă concurența din orașul tău nu-i mai bine informată, vei obține titlul. Asta-i regula jocului. **Cristian Boju (Cralova).** Ai citit mai sus referiri la acest subiect. Mai bine oferă-le altora informațiile tale. Articolele lui P.U. s-au încheiat acum. Ele au fost publicate și în presa timișoreană. Nu știu dacă au avut același impact. Eu mă bucur că v-a strînit interesul. Am publicat (acum 8-9 numere) și un mic dicționar cu termeni mai noi printre care s-au aflat și gangsta-rap, hardcore, jazz-rap și mulți alții. Atunci n-a protestat, nu s-a bucurat nimeni, pentru că era o traducere din Musik Express Sounds. De se să nu reacționăm la ce-i bun, dacă se poate?!

LACRĂMIOARA SAMRAI (str. M.Emlinescu nr.8, bl. D5 (8), sc.A, ap.9, Piatra-Neamț, cod 5600): "Doresc să corespund cu toți cei care dețin date despre Blue System sau Dieter Bohlen. Aș dori să facem schimb de poze și informații." **MONA SIMIONESCU (str. Progresului nr.98, bl.D14,sc.A, ap.9, Piatra Neamț, cod 5600):** "Dacă cineva dorește să corespundă cu o metalistă înrăită și ateistă, îmi poate scrie. Sunt fan Metallica și Testament. Alte preferințe: Judas Priest, Overkill, Sepultura, Iron Maiden, Manowar, Deep Purple, Nirvana, Megadeth."

INTERMEDIEM PRIETENII

ALEXANDRU (str. Postăvarului 24, bl. 13, et.8, ap.83,sect. 4, București): "Singurătatea noastră e lașitatea celorlalți. Sunt un suflet singur, părăsit de iubită, de prieteni, mă zbat în agonia disperării. Este groaznic să nu ai cui să-i spui simplu și deschis te iubesc. Iubesc la nebunie tot ceea ce a însemnat hippy și desigur muzica lor. Am patru Dumnezei: Plant, Page, Bonzo și Jones (Led Zeppelin) și ador muzica lor dumnezeiască. Aștept ca cineva să mă înțeleagă și să simtă ca mine."

CRISTINA RADU (str. Fandeni nr. 6, bl. 11D, ap.19, et.6, sect.2, București, cod 73536): "Poza nu este tocmai reușită. Vă dau încă, cîteva date în plus: am 1,70 m., 52 kg., ochii căprui și sunt brunetă. Aștept scrisori de la corespondenți simpatici (și la propriu și la figurat), care

Apel", Queensryche ("Rage For Order"), Judas Priest ("Painkiller"), Pink Floyd ("Animals"), Jon & Vangelis ("Short Stories"), Annihilator ("Alice In Hell") și din repertoriul solistei Lita Ford ("Stylletto"). Aș vrea să intru în posesia textelor: Queensryche ("Operation Mindcrime" & "Empire"), Def Leppard ("Hysteria" și "Adrenalize"), Exodus ("Force Of Habit"), Europe ("Prisoners In Paradise"), Iron Maiden ("Fear Of The Dark"), Bon Jovi ("Keep The Faith"), Black Sabbath ("Dehumanizer"), Extreme ("Pornograffiti"), Mr.Big ("Lean In To It"), Megadeth ("Countdown To Extinction"), Alice Cooper ("Hey Stoopid", "Trash") și Kiss ("Revenge").

GABRIELA RACLARIU (str. Alba Iulia nr.2, bl.D 18, sc.D,ap.4, Botoșani, cod 6800): "Nu-mi doresc altceva decît prieteni buni. Nu am pretenții de sex sau vîrstă, dar i-aș vrea sinceri, constanți, sufletiști și comunicativi. Promit să fiu la fel. Pentru conformitate, sunt fan Krypton și am 18 ani."

MIKI și INA (str. Caracal nr.30, Cralova, jud. Dolj, cod 1100): "Suntem două ființe, una brunetă cu ochii căprui, alta blondă cu ochii albaștri, una născută în zodia "Capricornului", cealaltă în zodia "Berbecului", care dorim să corespundăm cu tineri din toată țara. Preferințele muzicale sunt aceleași: Queen, George Michael, Depeche Mode. Așteptăm scrisorile voastre."

SABIN POPESCU jr. (str. Izv.Mureșului nr.13, bl. D22, sc.H, ap.76,sect.4, București): "Cutia mea de scrisori este veșnic goală, deși sunt un tip sociabil. Sunt un adept al rap-ului. Formațiile mele preferate sunt: Snap, K.L.F., Vanilla Ice, și soliști Ice T și Hammer. Dețin informații și multe texte din repertoriul formațiilor și soliștilor menționați. Poza este făcută mai demult. Acum arăt... mai altfel." Probabil că ești un "nostalgic" al vremurilor apuse.

MIOARA VIORICA IANCU (bl.4, sc.B, et.1, ap.7, com. Potcoava, jud.Olt, cod 0555): "Am 15 ani și jumătate, sunt născută în zodia "Berbecului", sunt fan N.K.O.T.B. și aș dori să corespund cu tineri din toată țara, cu toți cei care îndrăgesc această formație."

VALY (str. Prieteniei, bl.H 4, sc.H 4, et.1, ap.3, Tîrgoviște, jud. Dimbovița, cod 0200): "Doresc să corespund cu fani Depeche Mode, aș vrea să îmi fac cît mai mulți prieteni și astfel să înlătur singurătatea. Îmi doresc textele de pe "101" și "Violator" Ofer în schimb alte texte Roxette, Michael Jackson."

OANA DRĂGAN (str. Cap. Dobriță Eugeniu, nr.20, bl.Y, sc.C, ap.46, et.1, Constanța, cod 8700), SIMONA (str. Midei nr.5, bl.M C 2 A, sc.A, ap.5, Năvodari, jud.Constanța, cod 8735), IOANA M (Aleea Heracleea nr.6, bl Z 2, sc.B, ap.25, Constanța, cod 8700): "O să vi se pară de necrezut, dar deși iubim stiluri diferite de muzică, suntem foarte bune prietene. După cum vedeți, nu facem "discriminări rasiale", am 16 ani. Deci: Oana - fan Depeche Mode, născută în zodia "Gemenilor", am 16 ani. Simona - fan Vanilla Ice, zodia "Fecioarei", 15 ani. Ioana - fan Skid Row, tot zodia "Fecioarei", tot 15 ani. Le garantăm răspuns tuturor celor care ne vor scrie."

VAMP OF MORTUARY (Șos. Giurgiului nr.121, bl.5, sc.4, et.7, ap.155, sect.4, București): "I am a vamp, a blotting-paper of blood and to bleed is my passion. For any damned, for any thirsty of blood a provocation: write me! Mă adresez tuturor țigvelor care mai păstrează o urmă din materia corosivă numită creier. So, if you have in your skulls Brain, help me! Nu lăsați un "biet" suflet să moară prin priver de hrana lui zilnică - blood. Printre alte droguri, mă mai intoxice și cu cocteiluri aducătoare de moarte cu marca death and grindcore." Interesant amestecul de limbi într-un simplu anunț. Poate vei impresiona totuși. Noi nu facem colecții de poze. De data aceasta și-am respectat dorința, nu și-am publicat poza, deși rugămîntea redacției sună foarte clar."

INDIANA (str. Calea București, bl. E 3, sc.1, et.2, ap.11, Caracal, jud. Olt, cod 0800): "Rock-erijă, 18 ani, vreau să cunosc un rocker adevărat pentru... o viață-n doi. Cei care-mi vor scrie, să-mi trimită și o fotografie recentă."

TUDOR (Aleea București nr.2, bl. Z 8, ap.65, cod 77374, tel.7266103, București): "Dețin textele din repertoriul următoarelor formații: Metallica (tot), King Diamond (tot), Iron Maiden ("Peace Of Mind"), Exodus ("Impact Is Imminent"), Helloween ("Pin Bubbles Go

ANITA (str. Frigului nr.13, bl.I 7, sc.A, ap.11, Constanța, cod 8700): "Am 16 ani și cîteva luni, am fost născută sub semnul astral al Săgetătorului, sunt brunetă, privesc lumea cu doi ochi căprui și ascult des Metallica, Guns N'Roses, Nirvana, Mr.Big, Bon Jovi, Queen. Și așa, în particular, mi se întâmplă să le ascult și pe Whitney Houston și Mariah Carey. Cîteva dintre pasiunile mele: literatura, muzica, călătoriile, antichitățile. După cum e și firesc, doresc să corespund cu tineri care sunt pregătiți să întemeieze prietenii durabile și sincere."

VIOLETA CHIASA (bl.4, sc.A, et.3, ap.11, com. Pătîrlagele, jud. Buzău, cod 5193): "Idolul meu este Elvis Presley. Aș dori să-mi fac mulți, mulți prieteni și multe, multe prietene. Vîrsta și preferințele muzicale nu contează. Pot fi o prietenă de încredere, pot asculta și înțelege pe oricine și, în general, nu îmi plac oamenii triști. Oricine vrea să-mi scrie, o poate face cu siguranța că va primi răspuns. Am uitat să mă descriu. Am ochii verzi-căprui, părul șaten (e fost blond, dar s-a mai închis), 1,65 m., 50 kg. Consider că dacă o melodie e bună nu contează dacă e cîntată de Metallica sau de Depeche Mode. Îmi plac dulciurile, natura, iar dintre anotimpuri, cel mai mult îmi place primăvara."

STELUȚA STANCA (Bd. Cetății nr.46, bl.A 6, sc.C, ap.3, Timișoara, cod 1900): "Am 21 de ani și soliștii mei preferați sunt Angela Similea și Marian Nistor. Chiar aș vrea să înființez un Fan-Club Marian Nistor."

DENISA BARBU (str. V. Olănescu, bl. C 10, sc.C, ap.23, Rîmnicu Vîlcea, cod 1000): "Sunt o mare admiratoare a formațiilor N.K.O.T.B. și Roxette. Colecționez tot ce se poate găsi despre ele. Cei care vor să mă ajute cu orice și cei pentru care cele două formații sau una dintre ele înseamnă ceva, să-mi scrie."

Orlanda Deladi

Rep.: Apariția pe piață a discului "La Toji Baladist" are loc cu o întârziere destul de mare. Care este cauza? Este greu să fi propriul tău producător?

N.A.: Discul este gata încă din luna iunie a anului trecut. Mă refer la imprimarea lui. Urmău prestarea, coperta și alte amănunțuri legate de lansare. Înregistrarea s-a făcut în studiourile Electrecordului și așa fi dorit ca restul operațiilor să fie făcute tot de Electrecord, dar pentru că nu am reușit să ajungem la nici o concluzie din punct de vedere financiar, a trebuit să găsim o altă cale de a-l produce. În momentul în care a apărut un producător și acesta nu este Toji, am achitat imprimarea la Electrecord. A apărut însă altă problemă: Electrecordul nu a vrut să-mi dea banda. Până la urmă am ajuns la un consens, am plătit studioul, mi-am luat banda și am putut să demarez...

"acțiunea discului". Producătorul este domnul Paul Shallit patronul firmei Romtrust Inc., cel care a produs și dublul L.P. al lui Alexandru Andreș - "Vecinole mele 1, 2, 3". Presajul discului s-a făcut la Eurostar. Lansarea ar fi putut avea loc în decembrie, dar în acea perioadă piața era suprasaturată de discuri noi, așa că mi-am propus să aștept anul pentru 1993, mai ales că în acest an se împlinesc și 20 de ani de când m-am lansat. Am ales luna februarie, considerând că este mai aerisită, că am timp să pregătesc așa cum trebuie lansarea. În această ocazie Toji are doar rolul de distribuitor. Data de 25 nu semnifică nimic deosebit. De fapt, luna martie este cea aniversară, dar pentru că un concert al meu, în această lună, s-ar fi suprapus cu un concert al lui Valeriu Sterian și pentru el 1993 înseamnă un an aniversar (el lansându-se în urmă cu 20 de ani la "Primăvara baladelor", care a avut loc în luna martie), am convenit să-mi mut eu spectacolul aniversar în luna mai, fiind și ziua mea de naștere în această lună. Așa, vor fi două lucruri clare și distincte mai ales că noi avem, în muzică, orientări diferite. El, de la baladă, a plecat spre rock, iar eu, de la baladă, am plecat spre pop. Amănunțele legate de spectacolul aniversar lui este greu să-ți dau acum. Toate la timpul lor. Revenind la lansare, trebuie să spun că Romtrust s-a dovedit a fi o firmă foarte serioasă din toate punctele de vedere. Practic, pregătirile s-au încheiat la începutul lunii februarie. M-am întors și de ce nu a produs Toji discul. Foarte simplu. Încă de la înființare Toji și-a propus să nu producă Alifantis. Excepție a făcut acel single, "Decembrie", dar care nu a fost o producție propriu-zisă, ci o reluare. L-am realizat mai mult pentru sărbători, un fel de carte poștală, o felicitare muzicală, dacă vreți. Un fel de a spune "La mulți ani" ascultătorilor, partenerilor, prietenilor. Tirajul a fost redus, doar de 3000 de exemplare. Probabil că un single asemănător vom edita de Paști.

Rep.: Deci, intenția ta este să-l publici pe alții?

N.A.: Exact.

Rep.: Ai în vedere anumite nume?

N.A.: Da. Am câteva proiecte pentru anul acesta, proiecte interesante, pe care le voi dezvălui la momentul respectiv, asta mai mult din motive de protecție. Sînt deja semnate câteva contracte și dacă totul va merge bine, Toji va scoate, anul acesta, vreo patru discuri. Cam un titlu pe trimestru. Pentru început e suficient. Și, probabil, tot anul acesta Toji va face primul pas în producția de video.

Rep.: Pentru aceste proiecte, neunumite încă, cum vei rezolva problema studioului? Vei apela tot la Electrecord sau te vei orienta spre alte studiouri?

N.A.: Eu vreau să cred că, în ciuda tuturor divergențelor apărute la realizarea acestui disc, relațiile mele cu

in ZIG Zag cu Nicu ALIFANTIS

1992 - "Om bun"

1976 - La apariția discului "Cîntec de noapte"

Electrecordul vor rămîne relații de colaborare, relații civilizate. Mie mi se pare firesc să fie așa. Dacă doi oameni nu pot să facă un business împreună, nu înseamnă să existe între ei o dușmănie pe viață. La un moment dat se poate ivi o colaborare. E perfect posibil, de ce nu? Doar dacă Electrecordul nu declară război pe față. Acum, îți mai spun ceva. Rep.: Nu mă refer la un The Best Of în ideea retragerii... N.A.: Am înțeles... Dacă acest concert aniversar va avea loc, și va avea loc, vor apărea casete audio cu piese din concert. Vor fi 20 de piese, cam una din fiecare an și un mic mixing din partea a doua a concertului. Tirajul casetelor va fi mic, probabil, pentru cei care vor fi în sală. Afișul pentru spectacol este conceput, piesele sînt alese, rămîne să mă hotărîsc dacă le voi interpreta în formula veche sau într-o formă reactualizată.

Rep.: Dar tu ai compus și muzică pentru spectacole de teatru. Vei face o selecție și un eventual disc și cu acestea?

N.A.: Am 67 de astfel de coloane sonore. Ultima a fost pentru "Ivan Turbinca", o piesă pentru copii, în regia lui Cristian Pepino. Premiera a avut loc pe 9 februarie, la Tîndărică. Cîteva dintre aceste coloane sonore sînt deja pe discuri. Poate voi scoate o casetă sau un disc cu celelalte. Poate da, poate nu... Mai degrabă, sînt hotărîți să realizez, chiar anul acesta, o casetă audio cu muzica pieselor pentru copii. Muzică pentru teatru am început să scriu cu un an înainte de a mă lansa. În '73 m-am lansat ca solist, iar în '72 am scris muzica pentru spectacolul "Furtuna" de Ostrovski, montat la teatrul "Maria Filotti" din Brăila, în regia lui Constantin Dănilăscu.

Rep.: Care este cea mai mare performanță a ta pe linie de muzică de teatru?

N.A.: Cred că "Mitică Popescu" a

1975 - Costinești. La doi ani după lansare

că era o școală mai tînră. Am picat alături, nu este ceva premeditat, analizat dinainte. Se întâmplă pur și simplu și cred că tocmai de aici iese rezultatul bun al întîlnirii noastre. Pe acest disc n-a fost să fie. Dar Alexe a fost tot timpul alături de mine în toată această perioadă, în toată această colosală generală de facerea unui disc, de la nașterea lui și pînă la copertă.

Rep.: Dar coperta cine a realizat-o?

N.A.: Ideea i-a venit lui Mitran, cu am completat-o, iar Alexe a definitivat-o, a materializat-o.

Rep.: De ce e roz?

N.A.: Ca să se conjuge cu starea discului. Deci, să-ți termin cu Alexe. El a fost alături de mine în toată povestea asta. Inițial mă gîndisem să pun lansarea pe data de 15 februarie, dar pentru că Alexe este în această perioadă în America, am mutat-o pe 25, tocmai ca să fie și el prezent. În foarte mult ca întreaga echipă care a lucrat la disc să fie alături de mine și la lansare, la "spargerea discului cu șampanie", nu doar la imprimarea și la greu.

Rep.: Ai fost la serbarea Institutului de Marină din Constanța. Un corresponsent mi-a scris de acolo și era indignat că ai cîntat cu pozitiv. Se întreba de ce?

N.A.: Într-adevăr, trei din cele șase piese pe care le-am cîntat în recital, au fost cu pozitiv dintr-un motiv foarte simplu: voiam foarte mult să le cînt și nu aveam negative, pentru că s-au deteriorat și trebuie să le refac. Nu știu cine și ce a scris despre acest eveniment, știu că m-am simțit bine și că am reușit să depășesc momentul stîngher pe care l-am ori de cîte ori cînt cu bandă. Și asta pentru că eu sînt obișnuit să cînt cu chitara.

Rep.: Cînt de mult te satisface pe tine o apariție cu bandă?

N.A.: Asta e un subiect foarte larg. Sigur, nu mă satisfac deloc dar condițiile din clipa de față (tehnică și financiară) nu permit încă desfășurarea unui concert așa cum mi-aș dori eu și cum m-aș simți bine.

Rep.: La Constanța n-ai avut nici chitara în mînă?

N.A.: Nu. Ar fi caraghios să cînt cu chitara, cînd în spate se aud numai sintetizatoarele.

Rep.: S-a mai întîmplat să apară așa, fără chitară? Eu nu te-am prea văzut. Nici nu știu cum și-ar sta.

N.A.: O, da. De multe ori. Ce se întîmplă? Sînt niște momente pe care eu intenționez să le elimin, pentru că nu creează decît stîngheral și fals. Sper că în curînd totul să intre pe făgașul normal și să putem cînta așa cum trebuie. Voi renunța la spectacolele la care vine multă lume din genuri diferite, pentru că eu cred, în clipa de față, doar în eficiența și valoarea recitalurilor, în genul celor de la Costinești, de astă-vară.

Rep.: Colaborarea la cu poezii, nu cu textieri, faptul că și-a ales versuri din mari poeți, și-a creat o atmosferă sănătoasă de protecție. Practic tu nu ai ales această formulă din convingere, slăbiciune sau premedita?

N.A.: Total a plecat din convingere, s-a desfășurat de-a lungul anilor tot din convingere, iar acum să vreau să o fac premeditat și nu mai pot, pentru că am convingerea că lucrurile bine scrise au valoarea lor, te ajută foarte tare pe tine ca om de muzică, fiindcă fiecare poezie are o muzică a ei interioară. Dacă ai găsit-o, ai ajuns la acea coeziune perfectă între muzică și text, mă rog, cînt poate fi de perfect. După alți ani mi-e greu să fac invers, mi-e greu să fac altfel, mi-e greu să comand creuș un text, pentru simplul motiv că asta ar implica ajungerea la un numitor comun cu omul respectiv și s-ar putea să nu ajung și atunci rezultatul ar fi prost. Pe cînt așa, numărul comun se stabilește încă din

Rep.: Cum de n-a fost prezent și bunul tău prieten Alexandru Andreș?

N.A.: Nici nu s-a pus problema. Relația mea profesională cu Alexe are un curs alt de firesc și de normal, înțit nu ne facem nici unul probleme

Rep.: Dar de ce tocmai rolul negativ?

N.A.: Cred că sînt mai complexe și am certitudinea că într-un rol negativ încercarea la care ești pus de a face o treabă foarte bună, din punct de vedere actoricesc, este mult mai grea decît într-un rol pozitiv. Un rol pozitiv pe să-l faci dacă ești frumos și...

Rep.: Ha, ha, ha... Așa vezi tu... N.A.: Da. Dar cred că este mai interesantă varianta cealaltă, cînd ești mic și gras și chel și mai ești și rău pe deasupra.

Rep.: Dintre filmele pe care le-ai văzut în ultima vreme, ce rol crezi că și s-ar fi potrivit?

N.A.: Sigur că toți visăm, că toți avem un ideal. Idealul meu în filme Jack Nicholson și... Robert De Niro, și Pacino, Gene Hackman, Phil Collins joacă foarte bine.

Rep.: Dar Phil Collins a avut și roluri pozitive.

N.A.: Ei, da...

Rep.: Și chiar și pe el la dezamăgînt acest lucru. Se pare că aveți un punct comun.

N.A.: Avem foarte multe puncte comune și efectiv încep să-mă dorec foarte mult să îl cunosc personal.

Rep.: Rămîne să mai vrea și el.

N.A.: În fine, eu am auzit de el, l nu a auzit de mine. Asta e singura diferență. Și ne mai și despărțim cîteva m de kilometri.

Rep.: Spunea că lansarea discului "La Toji baladist" este pregătită deja de la începutul acestui lun. Nu sînt singurul care a remarcat că ai stabilit recordul în materie și organizare. Invitații au fost trimise încă din data de 10 februarie, sala fost închiriată tot de atunci, promovarea unui disc, un aspect și care unii îl neglijează total, și la mîtină? Și cînt de mult contează de punctul tău de vedere, ca producător, nu ca artist, ca un eveniment să e anunțat din timp?

N.A.: În primul rînd, am eliminat un stil pe care eu îl urăsc foarte mult pe care, din păcate, tot mai mulți practică: stilul heinripist. Asta nu e avantaj nimănui. Să pregătești lansare din timp nu duce decît la rezultate benefice, și creează o linie poezii totuși judeci cu mînta limpede șansele de a uita vreun amănunt și minime. Noi am pornit pregătirile ca cu două luni înainte. Spun noi, pe că creierul întregii acțiuni este Aur Mitran. Acum nu ne mai gîndim de cum o să fie în ziua respectivă, o oameni vor veni, dacă vor veni toți care i-am invitat.

Rep.: Cam cite invitații ai trimis?

N.A.: Aproximativ 300. Sînt curi cîți vor răspunde acestei invitații, ca va decurge conferința de presă, întrebări mi se vor pune. Eu aște întrebări interesante și consider că asemenea prilej oferă unui ziarist material bogat, din care poate să scrie jumătate de an. Sper că întrebările să incante, pentru că eu sînt un om ca trăiește alți pe scenă cînt și în culis muzicii și cred că am cite ceva de spus la o astfel de conferință de presă, i cum se procedează și în străinătate omul care este în fața ziaristilor trebuie făcut ferelăit, trebuie ținut din pal în palmă cu întrebări care mai de ce mai yocante. De regulă, la conferința la care am fost și eu prezent, întrebau de bază a fost cînt poate să cînteghe artist în urma vizării discului? Dar pot afla altele lucruri importante des z solistul respectiv, pornind de la vi

Rep.: Veți pleca și tu?

N.A.: Da.

Rep.: Deci, practic, faci parte din acest spectacol.

N.A.: În variația externă chiar și cînt în spectacol.

Rep.: Iată un aspect pe care publicul de muzică nu-l prea știe.

N.A.: Ei! Să facem o paranteză și să tratăm ceea ce-ți voi spune ca pe un fapt amuzant. Cu mulți ani în urmă, nu-mi amintesc exact anul, prin '70 și ceva, am dat la Institutul de Teatru de la Tirgu Mureș. Era primul sau al doilea an de cînd se înființase acolo institutul.

Rep.: De ce la Tirgu-Mureș?

N.A.: Nu știu... Poate pentru că am considerat că acolo e o lume mai civilizată, mai altfel sau poate, pentru

1979 - "După meli"

(cu spatele) Ioan Oagă, Sorin Minghial și Costin Petrescu lăsat să-și pună amprenta, lucru obligatoriu, pentru că ei au fost alături de mine și am creat împreună starea respectivă. Cred că una dintre calitățile acestui disc este senzația de live pe care o are. Apoi a mai fost ceva: am vrut să revin la ceea ce eu iubesc foarte mult, la sunetul adevărat, acustic, neelectronic. Am folosit numai instrumentele acustice și cred că asta este foarte bine în condițiile în care în peisajul actual există o invazie a muzicii electronice.

Rep.: Nu e o replică dată chiar te?

N.A.: Ba da, ba da... Este o replică inevitabilă, avînd în vedere că cele

Rep.: Eu am avut prilejul să ascult piesele încă înainte de a fi puse pe disc. Vreau să te întreb dacă prin acest disc renunți la acea tipică stare Alifantis - melancolic și introspectiv.

N.A.: Am vrut să fac un disc nou, dar nu am avut starea propice pentru a crea ceva nou. De altfel, nici în clipa de față nu am o astfel de stare. Asta ține de conjunctura în care trăim, drept pentru care am ales varianta de a cînta aceste cîntec care sînt foarte vechi, din perioada '76-'86, perioada în care Alifantisul acela serios pe care-l știți a avut și scîlpări, a avut și momente foarte bune în care, sigur, s-a mai și jucat. Revizuind materialul, am ajuns la concluzia că piesele stau în picioare și, în clipa de față, le-am îmbrăcat împreună cu Mugurel Vrabele în această haină nouă și a ieșit acest disc, care o mai jucăș, mai vesel, mai roz. Cred că a fost o anumită stare de autoironie, dacă vreți, dar și o dorință de a mă amuza un pic de ceea ce se întîmplă în jurul nostru, pornind de la toate acele influențe balcanice, orientale, ajungînd la franțuzisme și chiar la această invazie, ușor exagerată, a thrash-ului, care ne asuprește în ultima vreme. Discul nu reprezintă o cotitură în viața mea, nu este o altă orientare muzicală, ci pur și simplu reprezintă o stare pe care am avut-o eu în momentul în care am intrat în studio să înregistrez piesele. Pentru disc s-a repetat în studioul din mers, practic se repetă, se imprimă, se repetă, se imprimă. Am avut în jurul meu o echipă de muzicieni foarte buni, fiecare cu o marcanță personalitate muzicală. I-am

Rep.: Eu am avut prilejul să ascult piesele încă înainte de a fi puse pe disc. Vreau să te întreb dacă prin acest disc renunți la acea tipică stare Alifantis - melancolic și introspectiv.

N.A.: Am vrut să fac un disc nou, dar nu am avut starea propice pentru a crea ceva nou. De altfel, nici în clipa de față nu am o astfel de stare. Asta ține de conjunctura în care trăim, drept pentru care am ales varianta de a cînta aceste cîntec care sînt foarte vechi, din perioada '76-'86, perioada în care Alifantisul acela serios pe care-l știți a avut și scîlpări, a avut și momente foarte bune în care, sigur, s-a mai și jucat. Revizuind materialul, am ajuns la concluzia că piesele stau în picioare și, în clipa de față, le-am îmbrăcat împreună cu Mugurel Vrabele în această haină nouă și a ieșit acest disc, care o mai jucăș, mai vesel, mai roz. Cred că a fost o anumită stare de autoironie, dacă vreți, dar și o dorință de a mă amuza un pic de ceea ce se întîmplă în jurul nostru, pornind de la toate acele influențe balcanice, orientale, ajungînd la franțuzisme și chiar la această invazie, ușor exagerată, a thrash-ului, care ne asuprește în ultima vreme. Discul nu reprezintă o cotitură în viața mea, nu este o altă orientare muzicală, ci pur și simplu reprezintă o stare pe care am avut-o eu în momentul în care am intrat în studio să înregistrez piesele. Pentru disc s-a repetat în studioul din mers, practic se repetă, se imprimă, se repetă, se imprimă. Am avut în jurul meu o echipă de muzicieni foarte buni, fiecare cu o marcanță personalitate muzicală. I-am

Rep.: Eu am avut prilejul să ascult piesele încă înainte de a fi puse pe disc. Vreau să te întreb dacă prin acest disc renunți la acea tipică stare Alifantis - melancolic și introspectiv.

N.A.: Am vrut să fac un disc nou, dar nu am avut starea propice pentru a crea ceva nou. De altfel, nici în clipa de față nu am o astfel de stare. Asta ține de conjunctura în care trăim, drept pentru care am ales varianta de a cînta aceste cîntec care sînt foarte vechi, din perioada '76-'86, perioada în care Alifantisul acela serios pe care-l știți a avut și scîlpări, a avut și momente foarte bune în care, sigur, s-a mai și jucat. Revizuind materialul, am ajuns la concluzia că piesele stau în picioare și, în clipa de față, le-am îmbrăcat împreună cu Mugurel Vrabele în această haină nouă și a ieșit acest disc, care o mai jucăș, mai vesel, mai roz. Cred că a fost o anumită stare de autoironie, dacă vreți, dar și o dorință de a mă amuza un pic de ceea ce se întîmplă în jurul nostru, pornind de la toate acele influențe balcanice, orientale, ajungînd la franțuzisme și chiar la această invazie, ușor exagerată, a thrash-ului, care ne asuprește în ultima vreme. Discul nu reprezintă o cotitură în viața mea, nu este o altă orientare muzicală, ci pur și simplu reprezintă o stare pe care am avut-o eu în momentul în care am intrat în studio să înregistrez piesele. Pentru disc s-a repetat în studioul din mers, practic se repetă, se imprimă, se repetă, se imprimă. Am avut în jurul meu o echipă de muzicieni foarte buni, fiecare cu o marcanță personalitate muzicală. I-am

Rep.: Eu am avut prilejul să ascult piesele încă înainte de a fi puse pe disc. Vreau să te întreb dacă prin acest disc renunți la acea tipică stare Alifantis - melancolic și introspectiv.

N.A.: Am vrut să fac un disc nou, dar nu am avut starea propice pentru a crea ceva nou. De altfel, nici în clipa de față nu am o astfel de stare. Asta ține de conjunctura în care trăim, drept pentru care am ales varianta de a cînta aceste cîntec care sînt foarte vechi, din perioada '76-'86, perioada în care Alifantisul acela serios pe care-l știți a avut și scîlpări, a avut și momente foarte bune în care, sigur, s-a mai și jucat. Revizuind materialul, am ajuns la concluzia că piesele stau în picioare și, în clipa de față, le-am îmbrăcat împreună cu Mugurel Vrabele în această haină nouă și a ieșit acest disc, care o mai jucăș, mai vesel, mai roz. Cred că a fost o anumită stare de autoironie, dacă vreți, dar și o dorință de a mă amuza un pic de ceea ce se întîmplă în jurul nostru, pornind de la toate acele influențe balcanice, orientale, ajungînd la franțuzisme și chiar la această invazie, ușor exagerată, a thrash-ului, care ne asuprește în ultima vreme. Discul nu reprezintă o cotitură în viața mea, nu este o altă orientare muzicală, ci pur și simplu reprezintă o stare pe care am avut-o eu în momentul în care am intrat în studio să înregistrez piesele. Pentru disc s-a repetat în studioul din mers, practic se repetă, se imprimă, se repetă, se imprimă. Am avut în jurul meu o echipă de muzicieni foarte buni, fiecare cu o marcanță personalitate muzicală. I-am

Rep.: Eu am avut prilejul să ascult piesele încă înainte de a fi puse pe disc. Vreau să te întreb dacă prin acest disc renunți la acea tipică stare Alifantis - melancolic și introspectiv.

N.A.: Am vrut să fac un disc nou, dar nu am avut starea propice pentru a crea ceva nou. De altfel, nici în clipa de față nu am o astfel de stare. Asta ține de conjunctura în care trăim, drept pentru care am ales varianta de a cînta aceste cîntec care sînt foarte vechi, din perioada '76-'86, perioada în care Alifantisul acela serios pe care-l știți a avut și scîlpări, a avut și momente foarte bune în care, sigur, s-a mai și jucat. Revizuind materialul, am ajuns la concluzia că piesele stau în picioare și, în clipa de față, le-am îmbrăcat împreună cu Mugurel Vrabele în această haină nouă și a ieșit acest disc, care o mai jucăș, mai vesel, mai roz. Cred că a fost o anumită stare de autoironie, dacă vreți, dar și o dorință de a mă amuza un pic de ceea ce se întîmplă în jurul nostru, pornind de la toate acele influențe balcanice, orientale, ajungînd la franțuzisme și chiar la această invazie, ușor exagerată, a thrash-ului, care ne asuprește în ultima vreme. Discul nu reprezintă o cotitură în viața mea, nu este o altă orientare muzicală, ci pur și simplu reprezintă o stare pe care am avut-o eu în momentul în care am intrat în studio să înregistrez piesele. Pentru disc s-a repetat în studioul din mers, practic se repetă, se imprimă, se repetă, se imprimă. Am avut în jurul meu o echipă de muzicieni foarte buni, fiecare cu o marcanță personalitate muzicală. I-am

Rep.: Eu am avut prilejul să ascult piesele încă înainte de a fi puse pe disc. Vreau să te întreb dacă prin acest disc renunți la acea tipică stare Alifantis - melancolic și introspectiv.

N.A.: Am vrut să fac un disc nou, dar nu am avut starea propice pentru a crea ceva nou. De altfel, nici în clipa de față nu am o astfel de stare. Asta ține de conjunctura în care trăim, drept pentru care am ales varianta de a cînta aceste cîntec care sînt foarte vechi, din perioada '76-'86, perioada în care Alifantisul acela serios pe care-l știți a avut și scîlpări, a avut și momente foarte bune în care, sigur, s-a mai și jucat. Revizuind materialul, am ajuns la concluzia că piesele stau în picioare și, în clipa de față, le-am îmbrăcat împreună cu Mugurel Vrabele în această haină nouă și a ieșit acest disc, care o mai jucăș, mai vesel, mai roz. Cred că a fost o anumită stare de autoironie, dacă vreți, dar și o dorință de a mă amuza un pic de ceea ce se întîmplă în jurul nostru, pornind de la toate acele influențe balcanice, orientale, ajungînd la franțuzisme și chiar la această invazie, ușor exagerată, a thrash-ului, care ne asuprește în ultima vreme. Discul nu reprezintă o cotitură în viața mea, nu este o altă orientare muzicală, ci pur și simplu reprezintă o stare pe care am avut-o eu în momentul în care am intrat în studio să înregistrez piesele. Pentru disc s-a repetat în studioul din mers, practic se repetă, se imprimă, se repetă, se imprimă. Am avut în jurul meu o echipă de muzicieni foarte buni, fiecare cu o marcanță personalitate muzicală. I-am

Rep.: Eu am avut prilejul să ascult piesele încă înainte de a fi puse pe disc. Vreau să te întreb dacă prin acest disc renunți la acea tipică stare Alifantis - melancolic și introspectiv.

N.A.: Am vrut să fac un disc nou, dar nu am avut starea propice pentru a crea ceva nou. De altfel, nici în clipa de față nu am o astfel de stare. Asta ține de conjunctura în care trăim, drept pentru care am ales varianta de a cînta aceste cîntec care sînt foarte vechi, din perioada '76-'86, perioada în care Alifantisul acela serios pe care-l știți a avut și scîlpări, a avut și momente foarte bune în care, sigur, s-a mai și jucat. Revizuind materialul, am ajuns la concluzia că piesele stau în picioare și, în clipa de față, le-am îmbrăcat împreună cu Mugurel Vrabele în această haină nouă și a ieșit acest disc, care o mai jucăș, mai vesel, mai roz. Cred că a fost o anumită stare de autoironie, dacă vreți, dar și o dorință de a mă amuza un pic de ceea ce se întîmplă în jurul nostru, pornind de la toate acele influențe balcanice, orientale, ajungînd la franțuzisme și chiar la această invazie, ușor exagerată, a thrash-ului, care ne asuprește în ultima vreme. Discul nu reprezintă o cotitură în viața mea, nu este o altă orientare muzicală, ci pur și simplu reprezintă o stare pe care am avut-o eu în momentul în care am intrat în studio să înregistrez piesele. Pentru disc s-a repetat în studioul din mers, practic se repetă, se imprimă, se repetă, se imprimă. Am avut în jurul meu o echipă de muzicieni foarte buni, fiecare cu o marcanță personalitate muzicală. I-am

Rep.: Eu am avut prilejul să ascult piesele încă înainte de a fi puse pe disc. Vreau să te întreb dacă prin acest disc renunți la acea tipică stare Alifantis - melancolic și introspectiv.

N.A.: Am vrut să fac un disc nou, dar nu am avut starea propice pentru a crea ceva nou. De altfel, nici în clipa de față nu am o astfel de stare. Asta ține de conjunctura în care trăim, drept pentru care am ales varianta de a cînta aceste cîntec care sînt foarte vechi, din perioada '76-'86, perioada în care Alifantisul acela serios pe care-l știți a avut și scîlpări, a avut și momente foarte bune în care, sigur, s-a mai și jucat. Revizuind materialul, am ajuns la concluzia că piesele stau în picioare și, în clipa de față, le-am îmbrăcat împreună cu Mugurel Vrabele în această haină nouă și a ieșit acest disc, care o mai jucăș, mai vesel, mai roz. Cred că a fost o anumită stare de autoironie, dacă vreți, dar și o dorință de a mă amuza un pic de ceea ce se întîmplă în jurul nostru, pornind de la toate acele influențe balcanice, orientale, ajungînd la franțuzisme și chiar la această invazie, ușor exagerată, a thrash-ului, care ne asuprește în ultima vreme. Discul nu reprezintă o cotitură în viața mea, nu este o altă orientare muzicală, ci pur și simplu reprezintă o stare pe care am avut-o eu în momentul în care am intrat în studio să înregistrez piesele. Pentru disc s-a repetat în studioul din mers, practic se repetă, se imprimă, se repetă, se imprimă. Am avut în jurul meu o echipă de muzicieni foarte buni, fiecare cu o marcanță personalitate muzicală. I-am

Rep.: Eu am avut prilejul să ascult piesele încă înainte de a fi puse pe disc. Vreau să te întreb dacă prin acest disc renunți la acea tipică stare Alifantis - melancolic și introspectiv.

N.A.: Am vrut să fac un disc nou, dar nu am avut starea propice pentru a crea ceva nou. De altfel, nici în clipa de față nu am o astfel de stare. Asta ține de conjunctura în care trăim, drept pentru care am ales varianta de a cînta aceste cîntec care sînt foarte vechi, din perioada '76-'86, perioada în care Alifantisul acela serios pe care-l știți a avut și scîlpări, a avut și momente foarte bune în care, sigur, s-a mai și jucat. Revizuind materialul, am ajuns la concluzia că piesele stau în picioare și, în clipa de față, le-am îmbrăcat împreună cu Mugurel Vrabele în această haină nouă și a ieșit acest disc, care o mai jucăș, mai vesel, mai roz. Cred că a fost o anumită stare de autoironie, dacă vreți, dar și o dorință de a mă amuza un pic de ceea ce se întîmplă în jurul nostru, pornind de la toate acele influențe balcanice, orientale, ajungînd la franțuzisme și chiar la această invazie, ușor exagerată, a thrash-ului, care ne asuprește în ultima vreme. Discul nu reprezintă o cotitură în viața mea, nu este o altă orientare muzicală, ci pur și simplu reprezintă o stare pe care am avut-o eu în momentul în care am intrat în studio să înregistrez piesele. Pentru disc s-a repetat în studioul din mers, practic se repetă, se imprimă, se repetă, se imprimă. Am avut în jurul meu o echipă de muzicieni foarte buni, fiecare cu o marcanță personalitate muzicală. I-am

Rep.: Eu am avut prilejul să ascult piesele încă înainte de a fi puse pe disc. Vreau să te întreb dacă prin acest disc renunți la acea tipică stare Alifantis - melancolic și introspectiv.

N.A.: Am vrut să fac un disc nou, dar nu am avut starea propice pentru a crea ceva nou. De altfel, nici în clipa de față nu am o astfel de stare. Asta ține de conjunctura în care trăim, drept pentru care am ales varianta de a cînta aceste cîntec care sînt foarte vechi, din perioada '76-'86, perioada în care Alifantisul acela serios pe care-l știți a avut și scîlpări, a avut și momente foarte bune în care, sigur, s-a mai și jucat. Revizuind materialul, am ajuns la concluzia că piesele stau în picioare și, în clipa de față, le-am îmbrăcat împreună cu Mugurel Vrabele în această haină nouă și a ieșit acest disc, care o mai jucăș, mai vesel, mai roz. Cred că a fost o anumită stare de autoironie, dacă vreți, dar și o dorință de a mă amuza un pic de ceea ce se întîmplă în jurul nostru, pornind de la toate acele influențe balcanice, orientale, ajungînd la franțuzisme și chiar la această invazie, ușor exagerată, a thrash-ului, care ne asuprește în ultima vreme. Discul nu reprezintă o cotitură în viața mea, nu este o altă orientare muzicală, ci pur și simplu reprezintă o stare pe care am avut-o eu în momentul în care am intrat în studio să înregistrez piesele. Pentru disc s-a repetat în studioul din mers, practic se repetă, se imprimă, se repetă, se imprimă. Am avut în jurul meu o echipă de muzicieni foarte buni, fiecare cu o marcanță personalitate muzicală. I-am

Rep.: Eu am avut prilejul să ascult piesele încă înainte de a fi puse pe disc. Vreau să te întreb dacă prin acest disc renunți la acea tipică stare Alifantis - melancolic și introspectiv.

N.A.: Am vrut să fac un disc nou, dar nu am avut starea propice pentru a crea ceva nou. De altfel, nici în clipa de față nu am o astfel de stare. Asta ține de conjunctura în care trăim, drept pentru care am ales varianta de a cînta aceste cîntec care sînt foarte vechi, din perioada '76-'86, perioada în care Alifantisul acela serios pe care-l știți a avut și scîlpări, a avut și momente foarte bune în care, sigur, s-a mai și jucat. Revizuind materialul, am ajuns la concluzia că piesele stau în picioare și, în clipa de față, le-am îmbrăcat împreună cu Mugurel Vrabele în această haină nouă și a ieșit acest disc, care o mai jucăș, mai vesel, mai roz. Cred că a fost o anumită stare de autoironie, dacă vreți, dar și o dorință de a mă amuza un pic de ceea ce se întîmplă în jurul nostru, pornind de la toate acele influențe balcanice, orientale, ajungînd la franțuzisme și chiar la această invazie, ușor exagerată, a thrash-ului, care ne asuprește în ultima vreme. Discul nu reprezintă o cotitură în viața mea, nu este o altă orientare muzicală, ci pur și simplu reprezintă o stare pe care am avut-o eu în momentul în care am intrat în studio să înregistrez piesele. Pentru disc s-a repetat în studioul din mers, practic se repetă, se imprimă, se repetă, se imprimă. Am avut în jurul meu o echipă de muzicieni foarte buni, fiecare cu o marcanță personalitate muzicală. I-am

Rep.: Eu am avut prilejul să ascult piesele încă înainte de a fi puse pe disc. Vreau să te întreb dacă prin acest disc renunți la acea tipică stare Alifantis - melancolic și introspectiv.

N.A.: Am vrut să fac un disc nou, dar nu am avut starea propice pentru a crea ceva nou. De altfel, nici în clipa de față nu am o astfel de stare. Asta ține de conjunctura în care trăim, drept pentru care am ales varianta de a cînta aceste cîntec care sînt foarte vechi, din perioada '76-'86, perioada în care Alifantisul acela serios pe care-l știți a avut și scîlpări, a avut și momente foarte bune în care, sigur, s-a mai și jucat. Revizuind materialul, am ajuns la concluzia că piesele stau în picioare și, în clipa de față, le-am îmbrăcat împreună cu Mugurel Vrabele în această hain

Despre începuturile jazzului in Braşov şi nu numai...

Personalitatea maestrului Mihai Brediceanu este suficient cunoscută în ţară şi chiar şi în străinătate. Amintesc câteva din funcţiile importante ocupate de domnia sa: director al Operei Române Bucureşti, director la Syracuse - New York Symphony, profesor la Universitatea Syracuse - New York în domeniul interdisciplinar al muzicii şi matematicii, director general muzical al Operei Naţionale din Istanbul, director general al Filarmonicii "George Enescu" Bucureşti şi actualmente preşedinte al Uniunii interpretelor şi creatorilor de spectacole muzicale şi coregrafice şi criticilor muzicali din România.

A dirijat în 27 de ţări - în mari oraşe - printre care: Paris, Londra, Viena, Rio de Janeiro, Lima, Moscova, Roma, Praga, Berlin, Bruxelles, Atena etc. a publicat numeroase lucrări în domeniul topologiei formelor sonore demonstrând strânsă legătură dintre metodele de compoziţie tradiţională şi structurile matematice topologice, deschizând astfel noi procedee de generare a limbajului muzical.

Întâ pe scurt o biografie impresionantă:
Mai puţin cunoscută, în special de către tineri, este pasiunea domniei sale pentru jazz şi o oarecare implicare directă.

Întâ, acum când sărbătorim 60 de ani de jazz la Braşov şi 20 de ani de la înfiinţarea Clubului de jazz de la poalele Timpei, consider necesară o întâlnire cu unul dintre puţinii martori şi participanţi direcţi la aceste prime manifestări, care se mai află în viaţă.

D-le Brediceanu vă ascultăm: "Primele contacte cu jazzul le-am avut la începutul anilor 30. Atunci se puteau auzi emisiuni de jazz la Radio-Bucureşti, se puteau procura din Capitală discuri şi partituri originale de jazz.

Eu studiam pianul la Conservatorul "Astra" din Braşov (director Constantin Bobescu), dar această nouă muzică începe să ne fascineze pe toţi prin ritmul, vitalitatea, armonia post debussytă prin politonalitatea sa.

Aşa se face că prin 1935-36 împreună cu câţiva prieteni am înfiinţat un quartet vocal de jazz (4 băieţi) apoi, în 1937, un ansamblu instrumental de jazz din care făceau parte, printre alţii, trompetistul Radu Prişcu - cel care a devenit mai apoi unul dintre marii constructori ai sistemelor hidro-energetice de la noi; îmi mai amintesc de unul Santo la acordeon, unul Munteanu la vioară (a devenit medic). Cu acest ansamblu am cântat un timp la o pensiune. În 1938, la audia de pian (clasa profesorului Imanuel Bernfeld) care a avut loc în Aula liceului Honterus din Braşov, unde majoritatea interpretelor au cântat piese clasice: Clementi, Bach, Mozart, Beethoven, Chopin, a fost şi

o excepţie - Gershwin - "Rhapsody In Blue" - cântată de mine alături de un preludiv şi Fuga de Bach.

Jazz, cum se spune azi, "live" se putea asculta în Braşov ca şi în Bucureşti şi alte capitale occidentale, în baruri de noapte. Swingul era la modă în acea vreme. Foarte apreciaţi erau pe atunci pianişti precum: Arnold Schmidt, Steve Bernard sau Teodor Sibiceanu muzicieni care ofereau o asemenea pregătire încât puteau fi înflinşi şi în orchestre simfonice dirijate de George Georgescu. Cu celebrul violonist, Jean Ionescu care venea în vacanţe la Braşov, eram des solicitat să cânt în așa numite "Jam-session". Tot la Braşov a cântat mult timp virtuosul pianist Iancsy Körösy.

Jazzul l-am urmărit permanent, paralel cu activitatea mea în muzica clasică - la fel ca Bernstein, André Previn sau Celibidache, care după cum probabil ştiţi a şi cântat un timp la pian într-un ansamblu de jazz "Corologos" (?)

Mai târziu, în timp ce eram în Statele Unite am avut prilejul să ascult jazz mai ales la Baton Rouge (Louisiana) şi la New Orleans în acele celebre "Preservation Hall Jazz". Aici, impresionant, cântau interpreţi foarte bătrâni, fără dinţi, adevărate fantome, un stil de prin anii 20. Lumea stătea şi îi asculta ca la biserică... Nu se fuma, nu se bea, se consuma doar muzică, jazz autentic. Tinerii îi ascultau, îi priveau cu o deosebită veneraţie.

Colaborări cu jazzmanii români am avut prin Marius Popp care în 1978 la Centrul Pompidou din Paris, împreună cu Eugen Gondi - baterie şi Virgil Hada - bas şi 3 percuşionişti de la Filarmonica bucureşteană, mi-au interpretat o lucrare bazată pe polimetrie. Regretatul Mihai Berindei mi-a făcut onoarea să-i prefaţez preţiosul "Dicţionar de jazz" apărut în 1971.

Dacă jazzul e necesar să fie studiat în licee şi facultăţi de specialitate nici nu e cazul să argumentăm. Jazzul reprezintă un fenomen muzical extraordinar, cu adevărat revoluţionar, în permanentă evoluţie. Jazzul e o muzică vie ce trăieşte prin contribuţia decisivă a interpretului. Prin jazz mulţi tineri pot fi atraşi spre muzică cu M mare.

Regret că nu pot reproduce şi "P.S.-ul" muzical oferit în încheiere de dl. Brediceanu - un veritabil potpourri de jazz - şi asta nu neapărat ca o confirmare a celor relatate. Mulţumesc maestre.

Alexandru Şipa

Vineri, 19 februarie 1993, Sala Mare a complexului "ARO PALACE" - Braşov... Mă pregătesc să urc pe podium cu prilejul unei duble aniversări: 60 de ani de jazz la Braşov şi 20 de ani de existenţă a Clubului de jazz din acest oraş, treceri pe albia timpului sărbătorite printr-o specială întâlnire cu publicul - "Live Jazz Club". Preambulându-mi cu încântare privirile prin această fastuoasă sală, dacă vreţi un "Moulin rouge" al Braşovului, mă gândesc că jazzul s-a născut în zori de secol nu prin Filarmonici ci în atare localuri ce oferă un cadru relaxat, agreabil auditivei. Gândesc totodată că puţine locuri la noi pot favoriza un ambient atât de elegant, de select, de confortabil pentru comuniunea spirituală şi psihică dintre publicul şi muzicienii de jazz!

Sala Mare de la Aro Palace este plină (capacitatea la mese aproximativ 450 locuri) şi, spre bucuria noastră, la balcon se află mulţi studenţi. Totul este deci pregătit pentru a derula secvenţele unui program conceput anume pe coordonatele accesibilităţii, ale penetranţei la public.

Până înspre ora 1 din noapte s-au succedat nu mai puţin de cinci reprize jalonate de pauzele necesare... interacţiunii libere a impresiilor schimbate de spectatori. Personalitatea dominantă a serii - invitatul de onoare Johnny Răducanu, pianist, compozitor, leader de trio - secondat cu devotament de Gigi Moralde - baterie (susţinător al câtorva solo-uri de certă virtuozitate) şi Ionuţ Baranga - bas (tînăr instrumentist de jazz şi muzică clasică, de certă perspectivă, aplaudat mai ales după realizarea momentului iniţial solo din piesa "Omagiu lui Ray Brown"). Prima repriză de recital în trio, cuprinzând atât de reformulări ale temelor-standard "St. Louis Blues", "Satin Doll" cât şi compozitorii de largă audienţă ale protagonistului precum "Blanton Blues", "Blue Bloody Moshu Blues" şi piesa-dedicaţie pentru Ray Brown înainte amintită, a fost anticipată de

ET IN BRAŞOV EGO

alocuţiunea iniţiatorului acestui spectacol, Alexandru Şipa, care în cuvinte puţine dar bine simţite a evocat nume şi fapte din trecuta activitate de jazz din oraş, menţionându-l pe dirijorul Mihai Brediceanu care într-un interviu oferit anterior i-a relatat date de istorie, pe regretatul organizator şi împătimitul susţinător al jazz-ului, d-nul Gherman din Braşov, pe muzicienii Teodor Sibiceanu şi Iancsy Körösy, prezenţi cu ani în urmă pe această scenă, ca pianişti.

Am avut apoi plăcerea să prezint braşovenilor un grup vocal...braşovean, admirat din 1992 pe mai toate scenele noastre festivaliere, "The Sinners Quartet". Valentin Popescu, Ciprian Şerbănuţ, Gabriel Oană şi Attila Török - patru artiştii lirici de la Teatrul Muzical din Braşov - "păcătuind" expresiv în talmăcirea unor vechi teme tradiţionale "negro spirituals" şi "gospel songs", în maniera celebrului "Golden Gate Quartet". "Păcătoşii" au fost de astă dată însoşiţi în demersul lor vocal de un trio instrumental alcătuit din distinsul muzician - compozitor, aranjor, pianist, întemeietor cu aproape două decenii înainte al Septetului Dixieland din Cluj - Radu Odeşteanu, tînăr basist Adrian Tinea şi Gigi Moralde, bateristul trio-ului Johnny Răducanu care a avut gentileţea de a-i ajuta pe colegii braşoveni. "Go Down Moses", "Still Away And Pray", "Nobody Knows The Troubles I've Seen", "When The Saints Go Marchin' In" şi alte câteva piese pe cât de vechi, pe atât de comunicative, au răsunat omogen şi sincron, rotund şi nuanţat în interpretarea quartetului vocal.

Alte două reprize sonore au avut-o ca protagonistă vocală pe tînăra Teodora Enache din Bucureşti (originară din Iaşi), "studentă" fără taxă de înscriere a "Academiei Johnny Răducanu", interpretă vădind mereu, de la un recital la altul, un câştig calitativ şi de participare afectivă; în repertoriul ei - teme ale patrimoniului internaţional de jazz precum "On The Sunny Side Of The Street", "Basin Street Blues", "Mean To Me", "Route 66", "Summertime", "Ain't Misbehavin'", "Don't Get Around Much Anymore". Un alt invitat al tri-ului Johnny Răducanu, saxofonistul Garbis Dedelean (la rîndu-i compozitor şi aranjor), apreciat tehnician al instrumentului şi improvizator inspirat, marcat în chip benefic de influenţa marelui său idol, John Coltrane.

Închei aceste succinte adnotări cu o întrebare legitimă, nu înainte însă de a-i divulga pe - şi a le aduce cuvenitele mulţumiri - doi oameni de bine implicaţi în organizarea alături de Alexandru Şipa: domnul Andy Bălan (de la "Tineretul Liber") şi mai ales domnul Albu - conducător al complexului "Aro Palace", gazdă generoasă a acestui regal jazz-istic. Şi acum întrebarea: n-ar fi păcat ca un spectacol atât de reuşit să rămână un singular prilej de bucurie şi satisfacţie artistică, nu ar fi oportun ca el să continue debutul unui serial concertistic cu frecvenţă lunară?

Florian Lungu

INTÎLNIRI DE GRADUL III

Gyuri are o voce cu Parovoz şi feeling ca B.B. King. Ar face treabă bună şi în State... (Johnny Răducanu) "Johnny mănuieşte jazz-ul pe pînă" (din textul piesei "Johnny Blues" compusă şi interpretată la Costinesti de Ioan Gyuri Pascu).

S-a născut pe 23 decembrie 1951 la Putney, o suburbie a Londrei, tatăl său fiind om de afaceri.

Din punct de vedere al carierei solo, Anthony poate fi considerat un om fericit atât timp cât, departe de baremurile comerciale, el şi-a compus sincer şi liber LP-urile. "Ultimele mele compoziţii erau jingle-uri TV. Înregistrările făcute la pian mi-au permis să găsesc simplitatea de care aveam nevoie în compoziţie" declară Anthony în 1986, la scurt timp după lansarea în SUA a discului "Ivory Moon", disc ce cuprinde o suită de piese interpretate la pian.

O altă faţă a compozitorului Anthony Phillips este reprezentată de colaborarea cu trupa **Buckfastz**. Descoperim astfel un tip mîndru de compoziţiile sale dar destul de sobru, destul de departe de aerul de vedetă mult prea detaşat de profunzimea spiritului său, un spirit care este ataşat perfect "celui mai frumos loc din lume, Anglia".

Bine instalat într-o casă în stil victorian, slalomînd zilnic printre pisici şi instrumente, dînd aerul unui tip detaşat de orice înseamnă

Puzzle Genesis:

Anthony Phillips

melodie la modă ce apare şi dispare la sfîrşit de săptămînă, Anthony îşi declară preferinţele: Vangelis, Sting... Peter Gabriel. European perfect în compoziţii, alternînd în acest cadru între folk, pop şi clasic, Anthony, mare admirator a lui Debussy, Erik Satie frapează poate în momentul în care se dezvăluie. Nu-i plac partiturile. Compune, cîntă după ureche. S-ar putea crede că ar fi dovada unei superficialităţi. Nu este aşa aşt timp cît Anthony a aşteptat multă vreme pentru a se perfecţiona, mai precis, pînă în anul 1977, anul primului LP solo.

Născut la începutul anilor '50 Anthony datorează mult din dragostea sa pentru muzică celor de la **Shadows** decide să formeze propriul său grup şi aşa apare trupa **Spiders**, în momentul în care Beatlesii acordau destule subiecte de conversaţie. "Cîntam teribil de

prost dar aveam ambiţii."

Aceste ambiţii l-au propulsat la Charterhouse în rolul de singur deţinător al unui amplificator (de 30 de waţi) la care se puteau bransa trei chitare. Anthony, împreună cu Mike Rutherford au fost primii care au decis să părăsească studiile pentru a se dedica muzicii. Părinţii nu s-au opus niciodată acestei cariere, dar au binecuvîntat clipa despărţirii de Genesis. Profesiunea de muzician rock nu exista în catalogul de meserii al familiei Phillips. "Plecarea mea din grup devenise o necesitate absolută. Trebuia să-mi refac echilibrul psihic şi nu puteam să am pretenţia de a îi lăsa pe ceilalţi să mă aştepte, aşt timp cît viaţa personală nu avea mari legături cu viaţa grupului Genesis". Legătura dintre Anthony şi Genesis nu era însă ruptă. Şase luni după plecarea, Anthony a asistat la toate

concertele foştilor colegi. Apoi drumurile lor s-au dopărtat, fiecare dintre ei avînd proiecte separate. Amicizia a rezistat în timp, Anthony devenind şi naşul fetiţei lui Mike, Kate.

"Motivul principal al plecării mele din formaţia Genesis era frica, groaza care punea stăpînire pe mine cînd cîntam pe scenă, nu sufăr ideea de turneu."

Dacă facem o excepţie, concertul în compania vechiului său prieten Roy Hill, putem spune că de la plecarea sa din trupa Genesis, Anthony nu a mai pus piciorul pe o scenă cît de cît importantă. Ideea de a crea un grup nou nu a dat roade şi este normal atât timp cît putem citi şi extrage dintr-un interviu următoarele: "Din motive de tonus, din motive personale mă simt extraordinar de creativ atunci cînd lucrez cu persoane complet diferite în acelaşi proiect, Rupert Hine, Roger Daltrey..."

În rest, jocul de cricket nu-i scapă în nici un week-end...

Adunate, compilate, scrise de Bogdan Străţulă

DISCOGRAFIE ANTHONY PHILLIPS:

1. THE GESE AND THE GHOST martie 1977 Hit And Run Music
2. WISE AFTER THE EVENT iunie 1978 Arista
3. PRIVATE PARTS AND PIECES: A COLLECTION OF GUITAR AND PIANO SOLOS DUETS AND ENSEMBLES 1972 - 1976 martie 1979 Arista
4. SIDES martie 1979 Arista
5. PRIVATE PARTS AND PIECES II - BACK TO THE PAVILLION - iunie 1980 PVC
6. 1984 iulie 1981 RCA
7. PRIVATE PARTS AND PIECES III - ANTIQUES (A. PHILLIPS AND ENRIQUE BERRO GARCIA) martie 1982 RCA
8. THE SINGLE FACTOR (CAMEL) mai 1982 Decca
9. INVISIBLE MAN Decembrie 1983 Passport
10. PRIVATE PARTS AND PIECES IV, A CATCH AT THE TABLES 1984 PVC
11. TWELVE BY ANTHONY PHILLIPS (PRIVATE PARTS AND PIECES V) 1984 PVC
12. IVORY MOON (PRIVATE PARTS AND PIECES VI) PIANO PIECES 1971 - 1985 1986 PVC

Lord Of Guitar

Când scriu pagina de față, nu cunosc rezultatele Grammy Awards. Deci nu știu dacă Eric Clapton va "destupa" șampania pentru Unplugged. Și fără acest premiu Clapton se află sus în ierarhia muzicii rock. Nu de ieri, de azi, ci de aproape trei decenii! Mulți dintre "tovarășii de drum" au capotat. Alții, cam tot atât de longevivi și prolifici în producția de discuri, merg pe un drum cu hârtoape, ieșind pe piscurile înșorite ale topurilor rar și nesemnificativ. Au pierdut vigoarea și valoarea cei care s-au conectat modei, cei care au abdicat de la singura normă estetică infailibilă: cinstea față de cel care te ascultă! În artă nu poți minți, - e un truism, desigur. Cîți așa-zisi artiști nu-și închipuie că sînt sinceri oferind "ce se cere"? Am admirat totdeauna personalitățile care își respectă talentul, care dau tot ce au mai bun, fără să uite cine sînt!

Eric Clapton e una din valorile fundamentale ale rock-ului. Termen de referință (X are ceva din E.C.; Y îl copiază pe E.C.), Clapton nu se poate compara decât cu sine. Cînd a dat el măsura ideală a posibilităților sale? Unii spun că în perioada Cream, alții că zece ani după, iar cineva argumenta că niciodată nu s-a ridicat deasupra

perioadei Blues Breakers, cu J. Mayall. Întrebarea e retorică și superfluă. Clapton seamănă cu apa oceanului: impresionează în totalitate și e greu de cuprins cu privirea cînd te afli la cota zero. Dar calitățile esențiale se regăsesc în fiecare picătură. Adică în fiecare înregistrare marca E.C.

Concertul la care m-am oprit

Behind the Sun (album oferit, în epocă, prompt, de Radu Teodor la Europa Liberă, la cererea unei Suzy Sexy Girl from Bulgaria! Mulțumim, Radu, mai bine mai tîrziu decât deloc!) Casetă Polygram Music Video conține patru din piesele LP-ului amintit: Same Old Blues, Tangled In Love, She's Waiting, Forever

Eric Clapton și George Harrison (azi 25.02 împlinește 50 de ani)

azi a fost filmat (pe 35 mm) la Civic Centre, Hartford, Connecticut, în seara de 1 Mai 1985. E unul din show-uri-le promo ale albumului

Man. Alte patru piese sînt mai rar cîntate: Let It Rain, Motherless Children, Blues Power și Badge, o compoziție Clapton/Harrison

VIDEOCASETA

Muzicală

care, în varianta Cream, a circulat - vă mai amintiți? - și pe un disculeț Electrecord acum vreo două decenii. Șase titluri din concertul '85 fac parte, ca să zic așa, din tezaurul lui Clapton și - de ce nu? - din tezaurul muzicii universale. Ele sînt regăsite și pe recentul CD E.C. Story, pe mai "bătrînele" Time Pieces vol. 1 și 2, și (din păcate; dar ce poți face?) pe orice casetă-pirat a celui mai prăpădit compilator de talcioc. Iată-le: Tulsa Time, piesă cu care pornește și concertul din 1978 de la teatrul Budokan din Tokyo, concert memorabil, memorat pe dublu LP Just One Night; I Shot The Sheriff, reggae-ul lui Bob Marley, Lay Down Sally și Wonderful Tonight, piese de ascultat noaptea în nu contează ce împrejurări, numai să nu fii singur, (in)evitabila Cocaine; și, într-un final apoteotic, Layla.

Tendința cronicarului e să exagereze. Tentația e mare cînd scrie despre ce iubește. Tăietura nemiloasă a redactorului-șef se

poate evita (cu toate că și lui îi place Clapton) transcriind componența formației de acompaniament a celui care poate primi oricînd titlul de Lord Of Guitar. Scriu Lord ca sinonim pentru God; dar Clapton se poartă pe scenă ca un mare senior: costum alb, croi englezește, tricou albastru, gesturi și ținută permanent decente, și neuitatul "Thank You" la încheierea fiecărei piese... Iată cine îi stă alături: Donald "Duck" Dunn, bass; Jamie Oldaker, drums; Tim Renwick, guitar; Chris Stainton, keyboards. Iar pentru backing-vocals-tambourine - apetisantele Marcy Levy și Shaun Murphy.

În 1985 Eric Clapton rotunjea 40 de ani. Nouăzeci de minute de concert filmat milimetric sub direcția lui Jim Yukich reprezintă un elogiu, un tort cu fresh cream. Insuficient însă.

Ca și acest articol.

M.V.Pop

CRISTOPHE LAMBERT -

"MAX ȘI JÉRÉMIE"

află că acesta e orfan ("Am învățat totul de unul singur").

Rep.: Obişnuți să schimbați replicile dacă vi se par nepotrivate?

C.L.: Deloc. În filmul despre care vorbim am urmat scenariul literă cu literă. Iubesc personajele nițel naive, copilăroase, pentru că mă regăsesc în ele. CLAIRE DEVERS nu mă cunoștea decât din filmele pe care le-am făcut, dar a conceput un tip de personaj drag mie.

Rep.: MAX și JÉRÉMIE te trimite cu gîndul la filmele anilor '50. Acum 40 de ani rolul lui MAX ar fi putut fi jucat de JEAN GABIN sau de RENÉ DARY iar cel al lui JÉRÉMIE de FRANCOIS PERIER.

C.L.: Cred că ar fi fost o combinație amuzantă.

Rep.: E adevărat că vi se propun tone de scenarii?

C.L.: Da, dar am învățat un lucru, acela că trebuie să aleg poveștile care se potrivesc personalității mele. Numai atunci sînt pe deplin fericit jucînd. Nu sînt un actor de compoziție.

Rep.: JÉRÉMIE a fost un rol de compoziție?

C.L.: Nu, mi s-a potrivit ca o mînușă, ca și rolul din "GREYSTOKE".

Rep.: Da, dar a-l juca pe TARZAN a fost mult mai ușor, cu atît mai mult, cu cît HUGH HUDSON este un regizor foarte vizual.

C.L.: Nu e așa ușor să joci un rol lipsit de replici.

Rep.: "SICILIANUL" necesita un rol de compoziție?

C.L.: Da.

Rep.: Dar hoțul ghinionist din "UN PLAN D'ENFER"?

C.L.: Era amuzant, genul de rol care îți permite să te detașezi de stilul tău, să cauți altceva. Dacă e să mă gîndesc ce mi s-ar potrivi, atunci aș alege rolul interpretat de DUSTIN HOFFMAN în "RAIN MAN".

Rep.: Din ce vă inspirați cînd vă construiți rolul?

C.L.: Din ceea ce am în față. Pentru MAX ȘI JÉRÉMIE dispuneam de două elemente:

PHILIPPE NOIRET și dialogurile. Scena în care NOIRET mă aruncă afară spunîndu-mi că nu e tatăl meu a fost pentru mine penibilă. Am trăit-o ca pe un adevărat șoc pentru că intrasem în pielea lui JÉRÉMIE. Cu un actor ca NOIRET nu ai de ales. Îți pasează mingea, trebuie să i-

Jérémie (Christophe Lambert), Max (Phillipe Noiret) și Almeida (Jean-Pierre Marielle)

o arunci înapoi.

Rep.: V-ați schimbat mult în ultimii zece ani. S-a sfîrșit oare epoca bătașului seducător din "HIGHLANDER"?

C.L.: Nu pot trăi 40 de ani cu aceeași imagine. Nu asta e esența unui actor.

Rep.: Ați traversat o perioadă în care celebritatea dv. a scăzut. V-ați gîndit la un moment dat să vă abandonați meseria?

C.L.: Nu, dar mi-am pus multe întrebări dintre care una era: "Mai am oare pasiune pentru a face film?" M-am gîndit la JACK NICHOLSON căruia, tocmai cînd dorea să pună capăt unei cariere în declin, i s-a propus să fie director de producție la "EASY RIDER". Lipsind actorul care trebuia să facă rolul unui avocat, a fost solicitat el. Rezultatul: acest rol i-a salvat cariera. Deci m-am gîndit la toate astea și am început să mă remontez.

Rep.: Cînd s-a înfilmat?

C.L.: În timpul turnărilor la

"SICILIANUL". Este destul de dificil să faci un film cu CIMINO. Apoi am jucat în "LE COMLOT" unde aveam un rol de compoziție. Există un moment cînd lași la o parte toate întrebările și-ți spui: "Continuă!" Am continuat, și iată că după 5 ani, am făcut în Franța un

care majoritatea actorilor frecventează cursuri de dicție, de dans etc. Vă numărați printre aceștia?

C.L.: Nu. Eu muncesc cu viața, deci doresc să văd lucruri reale, oameni adevărați. Vreau să cred ceea ce văd la televizor, ceea ce-mi spun oamenii politici. Dar nu pot. E și asta un mod de a învăța.

Rep.: Aveți reputația unui actor agreabil pe platoul de filmare.

C.L.: La ce bun să ne plictisim și să ne enervăm unii pe alții? Filmul se face nu numai cu actori, ci și cu mașiniști, cu electricieni, cu costumiere. Nu agreez actorii capricioși.

Rep.: Cum va fi CRISTOPHE LAMBERT în anul 2010?

C.L.: Nu știu, nu mă gîndesc la asta. (...) Există actori a căror carieră o admir - SEAN CONNERY, JEAN GABIN, CLINT EASTWOOD, aceasta din urmă reușind să-și impună propriul adevăr în toate filmele, bune sau rele, pe care le-a făcut.

Rep.: Asta ține și de opțiunea sa pentru anumite roluri.

C.L.: Exact. În ceea ce mă privește pe mine, pot spune că astăzi sînt mai sever în privința scenariilor. Dacă aș fi fost așa și cînd am făcut "HIGHLANDER 2", fără îndoială că filmul ar fi fost mai bun.

Rep.: Sînteți atras de rolurile de super-răi?

C.L.: Nu, prefer tonurile mai atenuate.

Rep.: Ce proiecte de viitor aveți?

C.L.: Mai întîi un film de aventuri care se numește "ALASKA" și a cărui acțiune se petrece la Polul Nord.

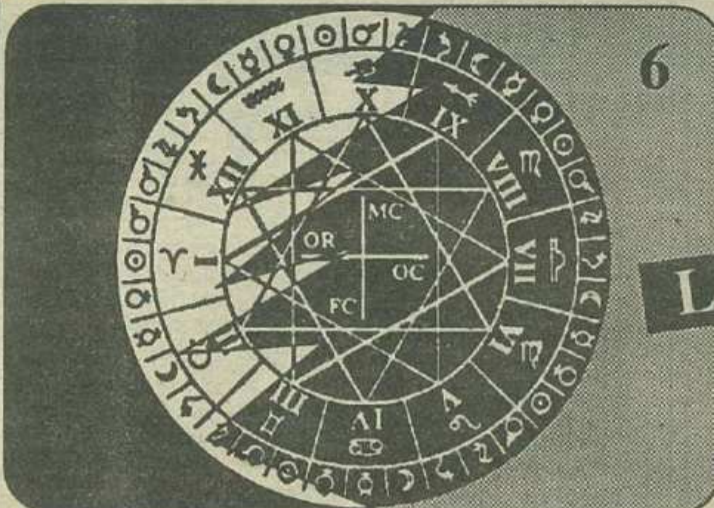
Rep.: Și "HIGHLANDER 3"?

C.L.: De ce nu? Dar pentru asta e nevoie ca scenariul să fie bine scris și să țină cont de evoluția mea.

Rep.: Aveți un aer mai puțin angosat ca altădată.

C.L.: E doar o iluzie. Pur și simplu mă prefac mai bine.

Traducerea și adaptarea Iulia Blaga

SECRETELE NUMERELOR

La concret

Dan Bittman

Dan Bittman are o personalitate puternică, caracterizată prin energie, curaj, spirit întreprinzător, dar și prin agresivitate, rachiună și, uneori, chiar obrăznicie. Numărul 8, să nu uităm, este cel al banului și al puterii, deci gustul său pentru bani este evident. Numărul său de expresie, fiind absent din graficul numelui, indică obstacole și probleme la nivelul expresiei: Dan nu are întotdeauna posibilitatea să se afirme și să-și impună ideile. În plus echilibrul material al proprii sale vieți poate fi amenințat, iar problemele legate de sănătate nu vor lipsi. Riscuri de răni, operații, posibile accidente și dureri de cap, acute uneori.

Pe plan sentimental, el are nevoie de cuceriri rapide, fiind total lipsit de răbdare. Sentimentele sale sînt directe și poate iubi cu pasiune dar, din păcate, inconstanța și superficialitatea sa în această privință, îi pot aduce necazuri și neîmpliniri. Pentru a se implica, cu adevărat, într-o relație umană este absolut necesar să se deschidă la nivelul spiritului, să-și găsească timp de reflecție, pentru a putea înțelege problemele celuilalt. El trebuie să învețe să fie împăciuitor, să se ferească de situațiile conflictuale (mai ales în cuplu) și să accepte responsabilitățile. Tendința la impulsivitate și la egoism trebuie combătută.

Dan are o mare capacitate de muncă și, din fericire, profesia sa îi permite să-și cheltuiască surplusul de

energie. Are simțul concretului și știe să ia decizii rapide. Reușita sa va cunoaște oprirea, intermitențe. Numărul dominant 2 îl ajută să fie un excelent colaborator în sînul unei echipe, dar reușita este diminuată dacă se va afla în fruntea unei mișcări sau a unei întreprinderi. Avînd calități de ordine și de perseverență în muncă, capacitatea sa de realizare este certă. Din păcate, îi lipsesc: flexibilitatea, docilitatea, capacitatea de a se adapta împrejurărilor. Pe de altă parte, lipsa lui 3 indică și faptul că Dan este selectiv în relațiile sale. Se înfîșoară de multe ori să se închidă în el însuși și asta nu e bine.

Nervozitatea dată de numărul activ 1, este diminuată, oarecum, de rațiunea și înțelepciunea pe care i le dă numărul ereditar.

Numărul intim relevă inspirație și dorința lui de-a se impune; realizîndu-și ambițiile sau un ideal. Numărul său de realizare favorizează carierele artistice, dar fiind cont de absența lui din primul grafic, poate determina și alegeri greșite, angajamente de luat, care nu sînt întotdeauna ușoare.

Dan va trebui să tindă, în permanență, către echilibru și armonie în toate domeniile existenței. Creativitatea și emotivitatea se află în perfectă armonie. El are capacitatea de a se realiza concret, însă, în nici un caz, nu se poate baza pe intuiția sa, practic inexistentă.

Inițialele exprimă numărul 6: armonie și dragoste, necesare echilibrului său, iar prima vocală

denotă emotivitate și sensibilitate.

Cu un drum de viață 5, mobilitatea și schimbările, în toate domeniile existenței, sînt predominante.

Sub această vibrație, viața cunoaște transformări frecvente. Numărul 5, se află într-o poziție bună în graficul numelui, așa încît călătoriile îi sînt favorabile.

Este un drum care simbolizează activitățile fizice și libertatea personală; uneori aventura. El promite o viață pasionantă și bogată în evenimente neprevăzute, dar comportă de asemenea riscuri și pericole de accidente. Calitățile necesare parcurgerii acestui drum sînt: suplețea, adaptabilitatea (care-i

lipsesc lui Dan), precum și curajul și sănătatea (fizică și morală).

Atenție la echilibru!

Ziua nașterii se află sub o vibrație foarte bună pentru Dan. Ea asigură realizări importante în echipă. Asocierile, contractele și căsătoria sînt favorizate de soartă. Ambția și forța (fizică și psihică), îl ajută.

Caracteristicile determinante în perioada copilăriei-adolescenței au fost: preocupările artistice și o mai mare capacitate de exprimare. Numărul anului de naștere 18, îl pune în gardă contra unui anturaj, nu întotdeauna favorabil și contra anumitor erori de alegere. Echilibrul material trebuie supravegheat.

Cu toate acestea, relațiile cu străinătatea și realizările importante sînt favorizate.

În fine, numărul unic 13 indică un destin schimbător

cu transformări radicale (cînd bune, cînd rele).

Anul 1993 nu este foarte liniștit pentru Dan! Este un an care marchează sfîrșitul unui ciclu și va fi bogat în emoții și tensiuni nervoase. Pe plan profesional, muncă intensă și posibile schimbări (fie încetarea unei activități, fie schimbare de activitate).

Reușita în raport cu publicul este favorizată, precum și relațiile de afaceri cu străinătatea.

Sfîrșitul inevitabil al unei relații sentimentale. Risc de probleme în ce privește sănătatea.

În cămin, tensiuni și emoții. Posibilitatea unui doliu apropiat!

Atenție la mișcările financiare, precauție!

În general, anul acesta este preferabil să sfîrșească ceea ce a fost început, dar să nu înceapă o nouă activitate.

Fă-ți bilanțul și așteaptă anul care va veni!

Lamia Beligan

Răspunsuri la scrisori

MIHAELA M.H. Mă bucur sincer că te pasionează științele oculte și că numerologia și-a stîrnit interesul. Nu vîd ce te-ar împiedica să devii o corespondentă constantă a acestei rubrici. Aștept date despre tine, dar, din păcate, nu se poate pune problema unui răspuns personal. Corespondenții mei vor primi răspunsurile prin intermediul "P.R.&S"-ului, iar dintre cei care doresc o analiză numerologică, vor avea prioritate cititorii statornici ai revistei.

MICHI: Dacă ai citit cu atenție partea introductivă a acestei rubrici, și-ai pus de seama că numerologia este o știință complexă și absolut exactă. Această rubrică se adresează cititorilor cu adevărat interesați și pasionați, deci în nici un caz celor care o tratează ca pe banalul horoscop al zilei. Interesul tău real îți face plăcere și, dacă îți asumi toate riscurile, este posibil să primești o analiză numerologică amănunțită într-unul din numerele viitoare. (L.B.)

MA HOLBEZ

✪ Mai întîi să vă mulțumesc vouă celor care m-ați încurajat, dar în special Negruțel pentru vorbele prietenești! ✪ Dromihete a apărut iar, ceea ce înseamnă că nimeni nu ține cont de cererile opiniei publice. În locul lui puteau difuza vreo 10 spoturi publicitare. La să faci cineva de acolo socotala cît s-a pierdut cu aberațiile populiste ale "toropitului". Nu-i plac "impreunăritile", zorzoanele, violența. Bravo lui. Un bade intelectual. Dar și-a pus oare întrebarea cîtă violență produce prin apariția sa pe ecran? Mai zic și eu la sfîrșit ce am vizionat. ✪ **Lumința Eremia** din Pitești. Sper că te-ai lămurit asupra concursului. Eu nici acum n-am înțeles care a fost de fapt regulamentul. Tragerea la sorți a fost efectiv transparentă. Mai rămînea ca și copiii ăia frumoși să fi purtat săculețele în pielea goală și era perfect. Că Poșta a avut de cîștigat enorm asta-i clar. Deși sunt absolut de acord cu tine, cred că sistemul de organizare se va pune la punct. ✪ M-am bucurat pentru puștiul din Vlcea și familia lui. Cred că era mai sănătos să se accepte doar cărți poștale cu ambele răspunsuri. Nu la "amestec". ✪ Negru (așa vrei să-ți spun?) din Brăila. Merți pentru înțelegere. Ai dedus bine. Am avut de învîțat. "Turmul Babel" nu te-a înfîntat, zici. Dar te-a bucurat rubrica consacrată lui Gabi Balint și prezentatoarea spaniolă care te-a dus cu gîndul la "Ora 25" a noastră. ✪ S pentru un CEC de zece ori mai bună decît "Invingătorul". Raport valabil și la prezentatori. Filmele au fost mai bune și sper să se mențină măcar așa. Și mie mi-a plăcut "Dracul" de Gassman. Ție probabil mai mult prietesa. Bună și ea.

SI EU?

Microrecitalul Laurențiu Cazan l-am reținut. Vezi dragă Mircea că ți-am citit ambele scrisori. Contează pe tine și în alte sesiuni (neparlamentare). ✪ Carmen (pseudonim zice ea). Nu le prea am cu voșitul și nici cu aparatele de uz casnic, dar dacă mă iau după reclame deduc că nu mai au mult pînă să le expire termenul de garanție. Și tu te-ai bucurat pentru aparițiile Depêche Mode și Michael Jackson în topul britanic. Vor purta depecherii plete și rockerii se vor tunde perișă? Ar fi în stare după cum îi știu eu de devotații... muzicii! Jon Bon Jovi și Axl Rose au și trecut pe la frizerii lor favoriți. Nu mi-ai spus cînd a devenit Miss Fan M.J. acolo la voi! ✪ M-am holbat și eu cît am putut în ultimele zile. Filmul cu tipul de la radio care salvează tinerii în derivă ar trebui dat și pentru cei care fac aceeași meserie la noi. ✪ Serialul cu italianul viril va avea mare succes, sunt sigură. Eu am văzut casetele mai demult dar nu vă spun ca ăia de la "E.Z." ce va urma sau cum se termină. ✪ N-am înțeles cum împlinească două formații Compact 15 ani în același timp?! Pe clujeni i-am văzut sîmbătă cu cîteva texte îndrăznețe, dar și cu o componentă prea tînără pentru a activa de arîta vreme. Poate doar liderul să fi fost mai măricele. ✪ Iar și-au făcut unii treaba. Discoteca Herăstrău și-a făcut reclamă? Da! Revista lui nenea Stanca s-a lipit? Da! S-au făcut toți că se pricepe la Beatles, că-i respectă, că sunt o legendă, un mit și tot așa? Păi da. Să ne batem

joc de orice mit, de tot ce e frumos doar pentru a mai ciuguli cîteva arginți nu cred că-i menirea televiziunii. Măcelul pieselor Beatles nu poate fi privit ca un moment de umor, chiar dacă luat totul ca un joc de cabană, te poți distra în voie. Dar la cabană merge cine vrea, nu toată țara. Acum s-o spun și pe aia dreaptă. Marina Almasan (altfel o "fată dragă" mie) s-a blindat ca lumea pe linie de presă, așa că mizează pe faptul că oricine îi critică creația va fi păpat cu fulgi (chiar dacă-s galbeni) cu tot de durii din jurii. Mi-a spus mie cineva mai mare, că asta era sistemul pe la "acțiunile u.t.c. - b.t.t.". Îi inviți, îi implici pe cei care (nu cei ce, cum zice obsedant tanti Jana) te pot deranja, cu oarece vorbe și în rest treaba merge. Propun două teme pentru indigoul Marinei: "Marina la indigo" și "Ton tot așa". Dacă le face, voi fi cea mai fericită ființă holbatoare ieșită din incubatoare. ✪ Traducerile unor filme șchioapătă. Groopies nu înseamnă "hippy" din cîte știu. Am cules mai multe, dar n-am loc aici. Le țin lîngă teava. ✪ Faye Dunaway mă encrvează. Îi place lui zefu' (am vrut să scriu cu majuscule dar mi s-a interzis) iar ăștia o bagă în program sîmbătă și duminică. ✪ Frumoase rochițele purtate de Cristina și Iuliana. Cum să fac să iau și eu una. ✪ Era să uit de momentul Mirabela Dauer. Frumoasă ideea. Oare cînd vedem și concertul de la Sala Radio dat în cinstea lui Ion Cristinoiu?! Că de filmat s-a filmat. Se așteaptă o altă aniversare sau soliștii de atunci nu corespond cerințelor cadrelor din conducerea muzicală a TVR-ului. ✪ Puștiul premiat la "indigo" era tare dulce și talentat. E minunat că la vîrsta lui cîntă Beatles. Vedeti ce bună era Cîntarea Românicii? ✪ Despre Florin Piersic n-am zis nimic. După ce l-am auzit cum cîntă mă abțin. L-am ascultat vreo 3

ore la radio (vorbind), acum peste o oră la TV. Pînă la urmă tot intră în Senat. Iar pentru modul spontan în care a fost împușcat de juniorul său, cred că merită un rol (politic) major. ✪ Ce bine ne-ar prinde un Hercule Poirot. Am afla cine a tras în noi după 22! ✪ Nu s-a găsit nici un specialist în România să discute despre paranormal, hipnoză și yoga. Domnișoara (sau doamna) Rotaru era perfect în afara subiectelor. S-a ratat o mare ocazie, un mare dialog. Dl. Russu avea aștea de spus... ✪ Am primit în ultima clipă și scrisoarea de la L.A. Woman din București. Rock Panorama și-a rîrit aparițiile, muzica rock este pe cale de dispariție de pe post. E ceva dubios, nu zic ba. Posturi independente vor fi, te asigur, și vor da muzică. Altfel dau faliment. Pentru salvarea organelor de hîlbat folosesc cîteva dioptrii mărunte și două televizoare, plătind cu familia tot atîtea abonamente. Nouă Ni s-a-nfipt tevel în suflet și sperăm să cîștigăm cu cele 1000 de cărți poștale pregătite. Te pup dragă! ✪ Sportul nocturn m-a înfîntat. Chiar dacă meciul de baschet n-a fost la nivelul avalanșei de epitețe folosite de B. Stănculescu. Mi-a plăcut și replica lui D. Graur dată lui V. Ionescu, care și-a permis să aibă considerații critice privind munca operatorului Adrian Valentir. N-a fost colegial și era chiar nejustificat. Nu-mi e prea drag D. Graur, dar Victoraș a devenit cam infatuaț de cînd cu ora lui suplimentară. Nu-i elegant să te dai drept Gălbioara pe platou!

BUCUREȘTI '93

A doua conferință de presă organizată de Artexim nu s-a bucurat de aceeași participare din partea mass-mediei ca și prima. ✪ Au răspuns la întrebări Constantin Dușu, Mihai Constantinescu și Radu Clondescu. ✪ Edgar Surin a cîștigat licitația pentru sonorizarea festivalului. ✪ Securitatea și paza manifestării și implicit a personalităților va fi asigurată de către Societatea de detectivi particulari Cobra. ✪ Conflictul cu Televiziunea nu s-a dezamorsat încă. ✪ Sînt speranțe pentru un contract cu Canal B și emisiunea "Ora 25" pentru transmiterea în direct a festivalului, precum și contracte cu Benneton sau Philips pentru înregistrarea și comercializarea materialului audio-video. ✪ S-a anunțat că sigură participarea baletului Televiziunii germane și a doi actori celebri de film (nu se știe de unde și nu s-a spus pentru ce). ✪ Daniela Caraman Fotea și Valentin Borda vor răspunde de biroul de presă al festivalului, sediul urmînd a fi stabilit. ✪ Nu există exclusivitate pentru nici o publicație. ✪ Se așteaptă ca Primăria Capitalei să se implice măcar printr-o publicitate de înaltă ținută dacă tot nu dispune de mijloace financiare. ✪ Monica Anghel s-a retras din concurs motivînd că se pregătește de doi ani pentru "Cerbul de aur". ✪ Nu va fi nici un recital românesc, singura interpretă care a intrat în discuție - Dida Drăgan - a optat pentru un recital la "Cerbul de aur". ✪ Dintre numeroasele afirmații ale dl. Dușu am reținut-o pe cea mai spectaculoasă: "Pe Madonna nu se poate conta, de regulă, dar dacă se reușește aducerea ei la San Remo; va veni și la București". Nu s-a precizat în ce an. ✪ Vom reveni cu alte amănunte.

Gabriela Șeicar

Gălbioara

Interviu cu

Darrell Sweet (Nazareth)

O invitație în interiorul acestei mașini de sunet ce poartă titlul Nazareth, ascultându-l pe Darrell istorisind povestea grupului:

"La început, în 1962, Pete Agnew și cu mine ne aflam într-un grup intitulat The Shadets. Acest nume fusese luat după cel al unui grup celebru pe atunci în Anglia, The Shadows, cei care-l acompaniau pe Cliff Richard, și care mai cântă și astăzi. Ei interpretau piese instrumentale compuse de ei, iar noi preluasem câteva dintre melodii lor și ne-am gândit că ar fi o idee bună dacă ne-am spune The Small Shadows. Am cântat câteva piese instrumentale într-un timp, apoi în 1964, ni s-a alăturat Dan, următorii patru ani, până în 1968, numindu-ne tot The Shadets. În acea perioadă în trupă se mai aflau încă 2 băieți, cu toții prieteni din școală, deoarece am crescut împreună în Dunfermline; eram prieteni cu Manny Charlton care cânta în alt grup, tot în orașul nostru, numele grupului său fiind The Red Hawks.

Am hotărât să-l aducem pe Manny în trupă și să scăpăm de ceilalți doi tipi și în loc să ne concentrăm la preluarea unor versiuni ale unor piese de top 40 să începem să compunem. Acesta este momentul în care Dan sugerează ideea numelui de Nazareth. 1968 a fost primul start a ceea ce avea să fie Nazareth. Numele a fost extras din textul unei melodii a grupului The Band intitulată "The Weight". Această piesă a fost prezentă în coloana sonoră a filmului Easy Rider, un mare succes pe ecran în acel moment. Am ales astfel deoarece eram fani ai muzicii aceluia grup. Primul lor album a fost intitulat "Music From The Big Pink", iar "Big Pink" era o fermă cu un mic studiu de înregistrări înăuntru. Întreaga clădire era pictată în roz strălucitor, în America. Am luat numele de Nazareth din acel cântec și l-am alăturat listei celorlalte la care ne gândisem și Nazareth a fost primul dintre ele care ne-a plăcut tuturor și cu care am fost cu toții de acord, deoarece arăta bine scris. Bineînțeles că este un loc celebru în religie, însă nu am avut nici un motiv să ne spunem astfel din asemenea considerente.

Din 1968 până în 1971 am continuat să interpretăm versiuni ale unor hituri din Top 40 pentru că trebuia să lucrăm, însă aceasta nu reprezenta în acel moment o ocupație stabilă, fiind doar un hobby.

dar un hobby.

Dar în 1971, cu niște benzi demonstrative conținând compoziții de-ale noastre, managerul nostru a plecat la Londra pentru a convinge casele de discuri să devină interesate de muzica noastră. A fost norocos să întâlnească un alt tip din Scoția. Un milionar scoțian care se afla la Londra dorind să investească într-un artist, să intre în music business, dar el căuta ceva în genul lui Tom Jones sau Engelbert Humperdinck, genul de balade solo, nu neapărat în rock and roll, dar auzind benzile noastre demo a hotărât: «da, ar fi mai bine să fac lucrul acesta pentru un grup scoțian». Așa că fără îndoială că am fost norocoși. Prima companie de discuri a fost B&C, sub denumirea de Pegassus. Am fost acolo și am înregistrat pentru propria noastră firmă de management Menton Records.

În 1971 am părăsit cu toții slujbele de zi cu zi și am devenit muzicieni profesioniști. Dan era inginer, iar Manny lucra ca tehnician într-un șantier naval militar, reparând radare și nave. Pete era arhitect, iar eu contabil. A fost o decizie foarte importantă atunci pentru noi, să renunțăm la serviciu. Toți eram căsătorii. Am hotărât să încercăm pentru un an. Acest manager, Bill Philhilly, ne acordase timp de un an prin contract un salariu din care să putem trăi. Aceasta a fost poate ceea ce ne-a determinat să ne părăsim slujbele și să pornim în turnee. Sună ca un basm și chiar așa a fost, am apărut de nicăieri și am obținut asta.

Astfel am realizat primul nostru album în 1971, intitulat "Nazareth", o experiență deosebită, aflându-ne pentru prima dată într-un studio de înregistrări serios din Londra. Îmi amintesc fiecare mic amănunt al acelei prime zile de înregistrări chiar și astăzi. Nemaipomenit!

Apoi după un an am hotărât că ne-ar plăcea să continuăm, iar firma de management a fost de acord, prelungind contractul. Astfel că ne aflam acum pe cont propriu ca muzicieni profesioniști, iar în 1972, de fapt până în 1972, dobândisem un foarte bun nume pentru concertele date. Cu toate că piesele nu erau cunoscute neavând nici un single de top până atunci, ne clădisem o foarte bună reputație și față de celelalte grupuri, astfel că Deep Purple (care erau foarte mari pe atunci) au auzit grupul și ne-au invitat să mergem în turneu cu ei și să cântăm în deschiderea concertelor lor.

Am fost încântați și facem asta. Am fost astfel într-un turneu britanic cu ei, apoi au fost invitați în Europa și ne-au întrebat dacă vrem să mergem cu ei. Am spus da. La finele lui 1972 au plecat în America și ne-au întrebat dacă vrem să mergem cu ei acolo. Așa că le-am deschis concertele lor din America. Am început să ne făurim propriu nume în America, dar mai ales în Germania, ca și în alte țări europene, deocamdată doar pentru aparițiile scenice deoarece piesele înregistrate nu erau încă prea bine cunoscute. Dar aceasta face parte din cariera unui grup. Concertele ajută la vânzarea discurilor, oamenii ascultă single-urile și albumele și vin la concert; un cerc vicios.

Astfel că de atunci și până acum, de mai bine de 20 de ani, la fiecare an sau doi realizăm un album și mergem încontinuu în turnee pentru a-l promova.

Dar abia în 1973 am avut primul nostru hit single, "Broken Down Angel". Ne aflam în turneu în Marea Britanie, după lansarea albumului

"Exercises", al doilea album era tot unul experimental, însă în momentul în care a fost înregistrat "Razamanaz" ne găsiserăm propria cale orientată spre curentul rock. Ne-am hotărât de asemenea că trebuie să găsim un muzician care să-l producă, cineva care să fie în același timp capabil să cânte. L-am rugat pe Pete Townshend de la The Who și pe Jimmy Page de la Zeppelin și pe Roger Glover de la Purple, iar ultimul a declarat că i-ar place s-o facă. Așa că ne-am dus la casa sa din Londra, am servit o cină simpatică și câteva sticle de vin, am stat de vorbă toată noaptea, am ascultat benzile și am devenit foarte încrezători. Totul a ieșit foarte bine. A fost interesantă realizarea acestui album.

Și deoarece succesul venise repede am fost sfătuiți de compania de management să compunem cât mai multe cîntece; trebuie să fii rapid în astfel de momente. Așa că la finele aceluiași an (1973) am înregistrat "Loud 'N' Proud", din nou cu Roger Glover producător. Acesta a fost un

Jerry Moss, șeful de la A&M, ne-a făcut cunoștință, așa că ea și producătorul său ne-au ascultat; pentru ea a fost o senzație bizară deoarece varianta ei, originalul, este foarte moale, ușoară, delicată. Noi am realizat asta.

A devenit foarte bine vândut. Mai ales în Canada. Acesta a fost din nou un lucru norocos. Ceva despre care noi nu știam, o situație care se poate întâmpla chiar și astăzi la canadieni. Dacă există vreo legătură între o piesă și elementul canadian, ea este difuzată mai mult de către radiouri; deoarece Joni Mitchell este canadiană și nu americană, piesa a ajuns foarte des difuzată, devenind un hit în 4 săptămâni. Am fost în turneu în Canada anul următor, cap de afiș de-a lungul întregii țări, din est în vest, cântând pe stadioane de hochei pe gheață cu 8, 15, 20 de mii de spectatori. Incredibil!

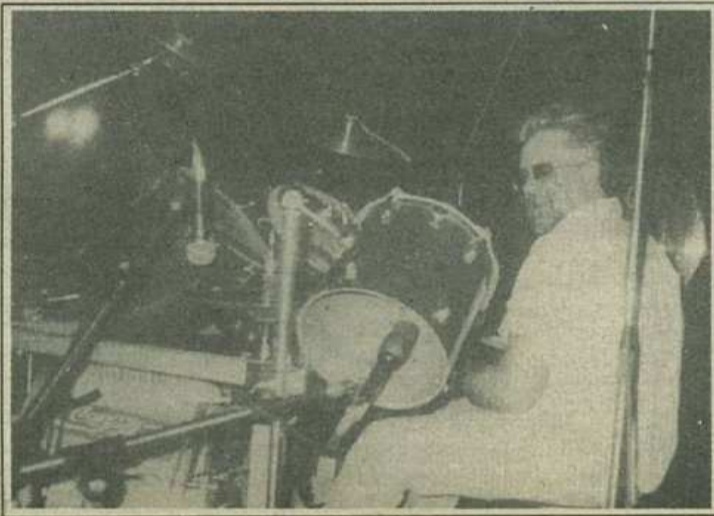
După aceasta am înregistrat "Rampant", din nou cu Roger. Acesta nu s-a bucurat de tot așta succes, fiind foarte apreciat însă în concerte. Piesele lansate de pe el nu au produs nici un hit single. Apoi am împărțit compania cu Roger, gândindu-ne că am mers destul de mult împreună, Manny devenind producător pe "Hair Of The Dog". Versiunea originală a albumului, varianta europeană nu includea "Love Hurts", ea conținând o piesă intitulată "Guilty". Noi înregistrasem Love Hurts în ideea folosirii sale pe fața B a unui single. Dar Jerry Moss de la A&M a spus: «Nu, pe asta o punem în albumul american». Astfel a devenit un hit imens.

Compoziția originală este semnată de Boudleaux Bryant. El a scris toate piesele de început pentru The Everly Brothers. Însă versiunea pe care am ascultat-o noi când călătoream era cea aparținând lui Graham, Parsons și Emmy Lou Harris. Varianta lor ne-a dat ideea realizării uneia proprii.

De atunci am continuat să lucrăm la albume și să întreprindem turnee, tot mai multe mile călătorite. În prezent avem un album nou intitulat "No Jive", căruia îi facem promotion.

Între timp Manny a părăsit trupa, fiind înlocuit de Billy Rankin; am fost foarte mulțumii de schimbare deoarece venise momentul despărțirii și a fost o soluție simplă pentru contracararea acesteia prin aducerea lui Billy deoarece cântase cu noi timp de trei ani, din '80 până în '83, și totul a fost foarte rapid doar patru zile de repetiții.

Interviu realizat de
Alexandru Gheorghias

"Razamanaz", când am primit un telefon după concert (era doar al treilea sau al patrulea concert din turneul ce trebuia să includă vreo 25, fiind prima seară când eram capul de afiș al spectacolului). Atunci ne-a sunat managerul nostru la hotel și ne-a spus că trebuie să anulăm concertul din seara următoare și să-l susținem la o dată ulterioară pentru că fuseserăm invitați la spectacolul TV, "Top Of The Pops". Așa că am sărbătorit evenimentul în acea seară, am fost la "Top Of The Pops" și la circa 4-5 săptămâni single-ul a intrat între primele 10, iar albumul s-a vândut de asemenea bine.

Primul nostru album, "Nazareth", era o colecție cuprinzând compozițiile noastre în perioade diferite de timp.

succes și mai mare decât "Razamanaz" deoarece a conținut "This Flight Tonight", o compoziție Joni Mitchell.

Cu câțiva ani în urmă, în deschiderea unui concert al său din Londra, Joni a spus că ar vrea să cânte o piesă Nazareth intitulată "This Flight Tonight". Am întâlnit-o în Los Angeles împreună cu producătorul său Henry Louie; noi aveam contract cu A&M Records în LA și întregul complex de studii de acolo fusese construit în jurul scenelor pe care turnase Charlie Chaplin toate filmele sale. Și este încă locul în care orice trupă care are contract cu A&M se poate duce și repeta piesele pe care vrea să le înregistreze. Ea înregistra acolo, iar

Rob Halford a început să se obișnuiească să primească scrisori pline de ură de la fanii săi care-i reproșează că a lăsat Judas Priest de izbeliște. El susține, totuși, că decizia sa de a părăsi grupul pentru a forma Fight ar fi fost singurul mod, pentru el, de a merge înainte. Fanii Priest sînt disperati, plini de ură, nervoși și-și fac din plin cunoscute aceste stări. Indiferent dacă o fac prin presa de specialitate sau prin intermediul scrisorilor adresate direct lui Rob, cel pe care ei îl văd ca singurul responsabil de situația haotică a grupului la ora actuală. Rob este consternat, mai ales că nu are voie să divulge tot adevărul despre această poveste.

Rob Halford

ASALTAT DE FANII DECEPTIONAȚI

Metal Hammer: Poate că ai putea clarifica puțin situația.
Rob Halford: În ceea ce privește participarea mea în cadrul Judas Priest, singurul lucru pe care pot să-l spun este că, după stadiul în care se află negocierile, viitorul se prezintă bine. Sînt sigur că fanii vor înțelege ușor că niciodată n-a existat nici cea mai mică dispută internă între mine, Ken, Glen și Ian. Este vorba pur și simplu de o problemă de business care durează de luni de zile între noi și casa noastră de discuri. Important este că prietenia noastră să supraviețuiască la toate astea. Bine înțeles, sînt și am fost întotdeauna unul dintre responsabilii la ceea ce se întâmpla în Judas Priest și-mi asum toate consecințele. Dacă fanii vor să mă considere marele "șap ispișitor", o să fac față. Dar este foarte dificil să determini cu precizie cine este "vinovat" și cine nu, eu am făcut numai ce am crezut eu că-i mai bine pentru a putea continua să avansez, fără a fi blocat de aceste probleme de afaceri. Formarea acestui nou grup era pentru mine singurul mijloc de a mă întoarce în studio, de a scoate un album și de a face un turneu mondial la anul. Rezultatul este că, din rațiuni "emoționale", toată chestia a prins proporții enorme, dar în ziua de azi nimic nu este imposibil de rezolvat.

M.H.: Deci înțelegi reacția acestor fani dezorientați?

R.H.: Aș vrea să-ți spun că eu, dacă aș fi fost fan al unui grup care există de atîta ani ca și Judas Priest și aș fi aflat că va interveni o schimbare, mai ales la nivelul solistului, aș fi avut aceleași reacții!

Unii spun, de exemplu, că Black Sabbath n-a mai fost același după plecarea lui Ozzy, că Van Halen nu mai e Van Halen fără David Lee Roth sau că Led Zeppelin ar fi fost de neimaginat fără Robert Plant.

Aș vrea numai ca oamenii să știe că toată chestia asta nu este o tentativă deliberată din partea mea de a "șlăpi" cariera Judas Priest! Nu mi-a trecut niciodată prin cap așa ceva. I-aș ruga pe oameni să înțeleagă că totul este foarte complicat, dar că în final se va găsi o

Rob Halford pleacă, fanii-s disperati

soluție. Puteți fi siguri că la un moment dat, Priest se va întoarce la voi!

O COMPILAȚIE NEOBIȘNUITĂ

M.H.: Producția discografică a grupului este deci doar intreruptă...

R.H.: În legătură cu asta tocmai am vorbit cu Ken care este în Spania și mi-a spus că se pregătește în acest moment o compilație Judas Priest. Nu va fi vorba de un "Greatest Hits"; asta n-a fost niciodată stilul grupului. Va fi o compilație foarte neobișnuită, cu un format la fel de neobișnuit și cred că fanii Priest o vor găsi diferită și interesantă...

M.H.: Problemele au intervenit în sinul Judas Priest după lansarea, în 1990, a albumului "Painkiller". Cele două evenimente sînt legate?

R.H.: Da... "Painkiller" este unul dintre motivele care m-au împins să încerc să ies în afara frontierelor Judas Priest... Acest album a fost literalmente aclamat de critică, mai ales în State unde a fost chiar nominalizat pentru Grammy Awards. Acesta a reprezentat un succes așa de mare pentru cariera noastră încît am simțit că era timpul să încerc un drum paralel, să duc la capăt proiectul Fight înainte de a reveni la Judas pentru a relua lucrurile de acolo de unde le lăsasem...

Fără a putea afirma nimic, Rob ar fi avut deci dorința de a se alătura din nou formației, iar birfele care pretind că grupul caută un nou vocalist nu sînt chiar atât de fondate pe cît vor să pară. Dar despărțirea de Priest nu este singura noutate în ceea ce-l privește pe Rob. El este, de fapt, gata să dea două concerte în California pe postul de vocalist la Black Sabbath! Rob de-abia așteaptă să participe la cele două concerte pe care Black Sabbath le va da în deschidere la Ozzy, în ultimul său turneu. După cum probabil v-ați imaginat, Ronnie James Dio a refuzat să participe la acest eveniment, simțindu-se cu siguranță vexat de această reunire a Sabbath-ului original.

ÎNLOCUIND ÎN BLACK SABBATH

M.H.: Care este părerea ta referitoare la absența lui Ronnie și cum s-a născut ideea participării tale la aceste două concerte?

R.H.: Cînd am auzit vorbindu-se că Sabbath va cânta în ultimele două concerte ale turneului de adio ale lui Ozzy Osbourne, i-am telefonat imediat Gloriei Butler (managera Sabbath) pentru a o întreba dacă pot participa și eu pentru că sînt cel mai mare fan Sabbath. Ea a acceptat imediat. Două zile mai tîrziu m-a sunat să-mi ceară ajutorul pentru că situația devenea scabroasă... de fapt, Gloria și Sharon Osbourne (soția și managera lui Ozzy!) discutaseră despre proiect, găsind interesantă ideea ca Black Sabbath să cânte în deschidere la Ozzy în cele două concerte. Asta cădea foarte bine pentru că turneul Sabbath avea să se termine cu o zi înainte de cele două concerte. Era deci posibilă reunirea line-up-ului original complet, inclusiv Bill Ward. Bineînțeles că și Ronnie trebuia să

facă parte din această sărbătoare; dar din motive obscure, a refuzat această ofertă. Nu m-am amestecat în problemele lor și chiar (în să rămîn departe de toate astea. Indiferent care au fost motivele, refuzul său a fost categoric. Așa că ea mi-a propus, pentru că oricum eram în zonă, să-l înlocuiesc pe Ronnie. Îți dai seama că n-aș fi putut rata o asemenea ocazie! Vom cânta între 12 și 14 piese împreună. Pot să-ți spun câteva: "Children Of The Sea", "Heaven And Hell", "Symptom Of The Universe", "Mob Rules", "Into The Void", "Neon Knights", "Children Of The Grave", "Die Young", "Headless Cross", "Time Machine" și "Computer God".

M.H.: Multe din aceste titluri datează din perioada în care Ronnie era deja solist la Black Sabbath.

R.H.: Da. "Heaven And Hell" este unul dintre cele mai mari succese ale formației... Dar întreaga listă este reprezentativă pentru întreaga carieră a grupului, fi parcurge istoria. Și cum este vorba de un concert Black Sabbath, voi rămîne cît se poate de fidel versiunilor originale ale acestor piese. Pînă acum n-am repetat cu trupa, așa că mă antrenez acasă. Îmi pun toată ziua CD-urile și cînt odată cu ele! Este într-adevăr interesant pentru că am descoperit că eu și Ozzy avem cam aceeași manieră de a cânta, vocile noastre evoluează în același registru. Poate că asta se datorează faptului că sîntem originari din același loc! Este o mare provocare pentru mine, să reușesc să cînt ca pe disc, cu aceeași frazare...

FĂRĂ CEARTĂ CU RONNIE

M.H.: Ai vorbit cu Ronnie despre această "înlocuire".

R.H.: Ei bine, nu prea. Am discutat cu Wendy (soția și managera sa!) și am aranjat o întâlnire cu Ronnie înainte de aceste două concerte. Unul din primele lucruri pe care le-am stipulat acceptînd oferta, a fost ca aceasta să nu afecteze relația mea cu Ronnie, pentru că noi ne cunoaștem de mulți ani. Și indiferent care au fost motivele pentru care a refuzat propunerea, eu le respect.

În afara de fanii Black Sabbath, perioada Ozzy, care vor veni la aceste concerte unice, fără îndoială că vor fi prezenți în aceeași măsură și fanii Judas Priest. Pentru că se împlinesc aproape doi ani de cînd nimeni nu l-a mai văzut pe Rob Halford pe vreo scenă, așa că cele două seri vor fi o ocazie de a afla în ce formă se află omul nostru...

Data viitoare cînd va putea fi văzut în concert, va fi fără îndoială cu Fight, noul său proiect.

Rob a început chiar să-și restructureze imaginea de scenă, abandonînd pielea în favoarea blugilor rupți.

Deci după scurta sa carieră de solist la Black Sabbath, Rob Halford va fi fără îndoială, înainte de toate, leader-ul grupului Fight. dar, după atîta ani, am putea oare să-l condamnăm pentru această schimbare de direcție? Dacă nostalgia vă copleșește, poate fi acesta un motiv pentru a nega apriori calitățile sale de muzician, în afara Judas-ului? Este, cu siguranță, mult mai greu pentru el decît pentru voi să lase în urmă totul, dintr-o dată...

M.H.: Un cuvînt de încheiere?

R.H.: Încercați să înțelegeți, dacă vreți. Continuați să mă susțineți, să susțineți Judas Priest și încercați să vă faceți o părere obiectivă despre ceea ce va însemna Fight.

Traducere și adaptare după METAL HAMMER
Anca Lupeș

Soliste pop

1.	Laura Stoica	73,7
2.	Mădălina Manole	47,5
3.	Elena Cîrstea	46,4
4.	Mirabela Dauer	39,5
5.	Angela Similea	38
6.	Daniela Györfi	33,1
7.	Loredana Groza	32,5
8.	Anca Țurcașiu	30,6
9.	Oana Sîrbu	28,5
10.	Silvia Dumitrescu	23,7

Urmează în ordine: Carmen Trandafir, Sanda Ladoși, Geanina Olaru, Monica Anghel, Georgeta Cernat.

TOP POP, ROCK & SHOW 1992 Secția română (I)

Nu ne-a fost ușor dar nici vouă. Numărul mare de scrisori demonstrează că vă interesează domeniul. Categoriile extrem de diverse au creat probleme chiar și avizaților, motiv pentru care de la anul vom proceda mai simplu. Vor fi comentarii, nemulțumiri, reclamații, sesizări. Nu contează, pentru că ne aflăm în plină eră a subiectivismului. Nu toată lumea a înțeles rostul acestor ierarhii dar noi îi felicităm pe cei care s-au pus pe treabă și ne-au ajutat.

Cum s-a procedat pentru a ajunge la clasamentele finale? Fiecare loc a primit puncte de la 1-10. Întotdeauna (chiar și la topurile cu 5 locuri) s-a plecat de la 10 puncte pentru prima clasată. Nu s-au luat în considerare mai multe nume clasate pe aceeași poziție de către voi. S-a calculat punctajul maxim la numărul de scrisori primite în ipoteza că numele respectiv ar obține mereu primul loc. Din acest total derivă procentele pe care le găsiți mai jos. Pentru a facilita lectura s-a renunțat la sumi conform regulilor simple ale matematicii. Dacă un interpret a apărut la două categorii (să zicem pop și rock) punctele lui s-au cumulat și apare la categoria în care a mai fost de-a lungul anului în topul revistei. Vom publica în final și o listă cu ciudățeniile optionale găsite în scrisorile voastre. Pentru că trebuie să o recunoaștem încă sunt multe de făcut la capitolul informare exactă a cititorilor.

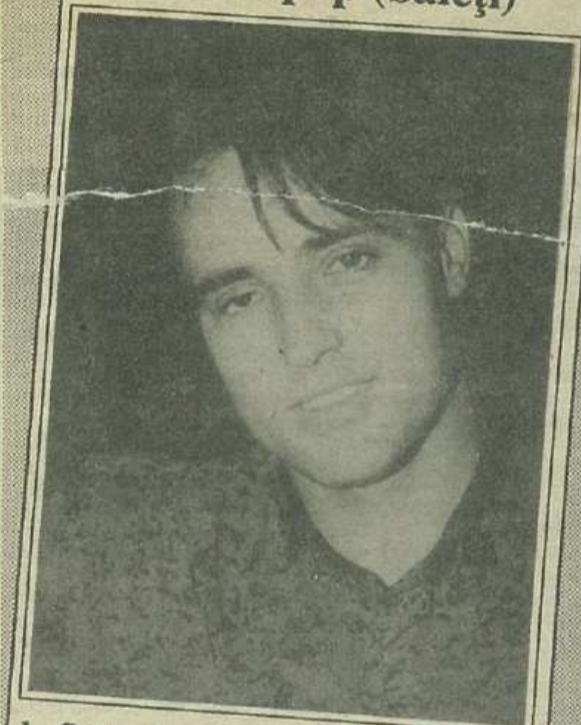
Soliști pop

1.	Gabriel Cotabiță	82,2
2.	Aurelian Temișan	40,3
3.	Adrian Daminescu	38,2
4.	Ovidiu Baci	34,5
5.	Alexandru Andrieș	26,5
6.	Cătălin Crișan	26,1
7.	Gabriel Dorobanțu	24
8.	Nicu Alifantis	22,1
9.	Daniel Iordăchioae	22,1
10.	Mircea Baniciu	21,7

Urmează: Gheorghe Florin, Ioan Pascu, Mihai Constantinescu, Gheorghe Gheorghiu, Adrian Enache, Cristian Faur.

Debut pop (băieți)

1.	Cristian Faur	33,5
2.	Cătălin Barbu	31
3.	Laurențiu Duță	18,1
4.	Gheorghe Florin	13,2
5.	Dan Daniel	13

Melodii pop

1.	Dacă lumea ar fi a mea - Gabriel Cotabiță	29,8
	(H. Moculescu - A. Storin)	
2.	Jucătorul de iubiri - Mădălina Manole	26,2
	(S. Georgescu - G. Țârnea)	
3.	Balada soldatului - Gabriel Cotabiță	25,6
	(G. Naisis - D.V. Dumitriu)	
4.	Îsa știe tot - Gabriel Cotabiță	25,5
	(I. Cristinoiu - M. Dambrovă)	
5.	E bine, e foarte bine - Mirabela Dauer	21,4
	(M. Dragomir - G. Țârnea)	
6.	Dalai Lama - Daniela Györfi	19,3
	(A. Enescu - A. Grigoriu)	
7.	Ai fost las - Laura Stoica	18
	(I. Tudor - A. Andrei)	
8.	Ce va fi cu iubirea mea - Loredana Groza	17
	(M. Teicu - E. Rotari)	
9.	Într-o zi - Adrian Daminescu	16,2
	(D. Giurgiu - G. Țârnea)	
10.	Și mama-mi spune - Silvia Dumitrescu	13,5
	(M. Grigoriu - R. Iorgulescu)	

Urmează: Nu merita - Angela Similea, Temeri și umbre - Elena Cîrstea, Total poate fi - Anca Țurcașiu, Pentru viața mea - Oana Sîrbu.

Debut pop (fete)

1.	Corina Dogaru	46,7
2.	Manuela Fedorcă	23,2
3.	Georgeta Cernat	17,5
4.	Carmen Trandafir	14,6
5.	Diana Spînu	13,3
- Urmează: Izabela Neddelea, Gabriela Bogiu, Mihaela Marinache.

Grupuri pop-rock

1.	Iris	76,2
2.	Holograf	65,9
3.	Compact	60,3
4.	Krypton	47,9
5.	Celelalte Cuvinte	39,8
6.	Octave	28,6
7.	Roata	26,5
8.	Cargo	22,2
9.	Timpuri Noi	21
10.	Compact Cluj	20,8

Urmează: Riff, Pro Musica, Survolaj, Commando, V. Sterian și Compania de Sunet, Conexiuni, Secret, Sunet Transilvan.

Soliști și soliste rock

1.	Cristian Minculescu	63,5
2.	De Bitman	62,7
3.	Dida Drăgan	48,7
4.	Leo Iorga	40,9
5.	Gabi Nicolau	34,2
6.	Calm Pop	28,4
7.	Valeriu Sterian	28,1
8.	Adrian Pleșca	20
9.	Daniel Petre (Survolaj)	18,4
10.	Cristian Ilie (Commando)	14,7
- Urmează: Mihai Poerescu, Sonn Chiriac, Dragos Bădoi, Ovidiu Ioncu și Elena Pertanu.

POP & ROCK IN SHOW

de noapte (VND)

A fost ediția a 5-a din '93 după noua numerotare. Au fost surprize pentru toate gusturile. Recunosc că una ne-a întristat pe toți, în timp ce altele au compensat supărarea. Ne-au vizitat Mihai Constantinescu, Eugen Mihăescu, Radu Nicolescu (directorul hotelului București, care ne-a îndulcit cu prăjitura Michael Jackson și bine ne-a făcut), Valeriu Sterian (și-a început ciclul de sfaturi psiho-muzicale la telefon). Cele 7 piese de la dedicații au fost extrase dintr-o serie de Topuri Nonconformiste și au fost suplimentate cu melodii din topul românesc la cererea ascultătorilor. Convorbirea cu Izvoru Mureșului a fost inedită și relaxantă. Am vorbit cu Mircea Banlicu, Adriana Buciu (în numele fetelor de la Secret), Dan Alex Sîrbu (Iris), Leo Iorga și Vladi Cnejevic (Compact) și alții în cor.

Buna dispoziție s-a transmis și ascultătorilor care astfel au plecat cu elan la piață. Vox Maris ne-a oferit din nou grupaje de dans pe care le vom continua pe 5 martie. N-am difuzat albumul nopții deși erau pregătite trei alegeri: Leonard Cohen, Bad Company și Paul McCartney. Au fost 180 de convorbiri în 5 ore. Au răspuns la telefoane Anca Lupeș, Silviu Sotea și Cătălin Caicea. La pupitru s-au aflat Ileana Băjenaru și Luminița Peterman. Săptămîna viitoare vom publica cele mai reușite catrene și firește răspunsuri la scrisorile legate de emisiune.

Andrei

P.S. Îi cerem scuze pe această cale lui Moșu Pittiș pentru trezirea excesiv de matinală!

La mulți ani! Thomas Anders

1 martie 1963. Undeva, într-un colț de Germanie, se naștea un copil, o dată cu primăvara și cîntecul.

1 martie 1993. Au trecut multe primăveri și mai multe cîntece.

Celui care, la 30 de ani, înseamnă pentru alții suflete iubitoare de muzică - o lume întreagă - admiratorii îi urează din toată inima fericire și noi împliniri.

La mulți ani, THOMAS ANDERS!

TOPURI

Der Musikmarkt (15-28 februarie) prin Romagram Händler - Tips.

1. Objection Overruled - Accept,
2. The Security Of Illusion - Saga,
3. Verrückt nach dir - Roland Kaiser,
4. Singles A's And B's - Deep Purple,
5. Kein Pardon - Hape Kerkeling / Soundtrack,
6. If I Ever In Love - Shai,
7. Moon Spirits - Dance 2 Trance,
8. The Predator - Ice Cube,
9. Hard Or Smooth - Wreckx-N-Effect,
10. The Prodigy Experience - The Prodigy

Top 100 (single, selecții)

1. I Will Always Love You - Whitney Houston,
2. Would I Lie To You? - Charles & Eddie,
3. Exterminate! - Snap & Niki Harris,
4. Sacha... - Die Toten Hosen,
5. Only With You - Captain Hollywood Project,
6. Open Sesame - Lella K,
7. More And More - C. Hollywood P.,
8. House Of Love - East 17,
9. Heal The World - Michael Jackson,
10. All That She Wants - Ace Of Base... 34. No Limit - 2Unlimited... 65. Someday (I'm Coming Back) - Lisa Stansfield... 69. Sweet Thing - Mick Jagger, 70. Vision Of You - Jennifer Rush... 79. Time Flies - Vaya Con Dios, 80. Feel No Pain - Sade.

New Musical Express (20-27 februarie)

1. Can't I Wake Up You? - Take That,
2. No Limit - 2Unlimited,
3. Little Bird - Annie Lennox,
4. I'm Every Woman - Whitney Houston,
5. I Will Always... - W. Houston,
6. The Love I Lost - West End,
7. Deep - East 17,
8. Stairway To Heaven - Rolf Harris,
9. Ordinary World - Duran Duran,
10. How Can I Love You More - M/People... 13. Are You Gonna Go My Way - Lenny Kravitz... 22. The Sidewinder Sleeps Tonight - R.E.M.... 24. Oh Caroline - Shaggy... 27. Sad

But True - Metallica... 34. Tell Me Why - Genesis... 39. In Your Care - Tasmin Archer.

Musica e dischi (Italia) - L.P.'s

1. Terremoto - Litfiba,
2. T'innamorerai - Marco Masini,
3. The Bodyguard - Napoli punto e a capo - Renzo Arbore e l'Orchestra Italiana,
5. The Freddie Mercury Album,
6. Le origini - Lucio Battisti,
7. Da San Siro a Samarcanda - Antonello Venditti,
8. Miserere - Zucchero,
9. Love Deluxe - Sade,
10. Ancorassieme - Claudio Baglioni

INTERNATIONAL POP FESTIVAL
RICHARD STONE
'93
23-25 APRILIE

radio CONTACT
Top Slow & Blues Ed. 7 (99)

1. PETER GABRIEL & SINEAD O'CONNOR - Blood Of Eden
2. WHITNEY HOUSTON - I Will Always Love You
3. BONO - (Can't Help) Falling In Love
4. MICHAEL BÖLTON - Drift Aways
5. GLORIA ESTEFAN - I See Your Smile
6. TAKE THAT - A Million Love Songs
7. ELTON JOHN - The Last Song
8. GEF HARRISON - Give Me Hope
9. DAVID HAWKS - The Most Beautiful Of Your Heart
10. MICHAEL LEARNS TO ROCK - The Actor
11. ALANNAH MYLES - Sonny, Say You Will
12. PAUL McCARTNEY - Big Boys Bickering
13. VEGAS - She
14. ROXETTE - The Rain (new)
15. KENNY G & AARON NELVILLE - Even If My

Heart Would Break (new)
Propuneri:
1. BOYZ II MEN - In The Still Of The Nite
2. NICU ALIFANTIS - Balada Chansonului vetust

TOP MATINAL - TOP 5 - ediția 7

1. NAZARETH - Tell Me That You Love Me
 2. GENESIS - Jesus He Knows Me
 3. CAT STEVENS - Rubylove
 4. SAIGON KICK - All I Want
 5. BRUCE HORNSBY & THE RANGE - Look Out Any Window
- Propuneri:**
FARFARELLO - Sea Of Emotion

RADIO TOP 91
SUGERATIA 65,9 mhz

TOP COCKTAIL:

1. Dur dur d'être bebe - Jody,
2. Steam - Peter Gabriel,
3. Thank You For The Music - ABBA,
4. No Mercy - Yngwie Malmsteen,
5. What About Your Friends - T.L.C.,
6. Deeper And Deeper - Madonna,
7. Who Stole It? - Snap,
8. Bohemian Rhapsody - Axl Rose & Elton John,
9. Căruța - Mircea Baniciu,
10. More Than Words - Extreme.

RADIO DELTA
FM 93,5 MHz

TOPISORUL REGGAE

Ediția 37/23.02.1993

1. Can't Be With You Tonight - Judy Butcher;
 2. All That She Want - Ace Of Base;
 3. Yeh, Yeh - Alpha Blondy;
 4. Sweat (A la la la la long) - Inner Circle;
 5. Everything I Own - Boy George;
 6. (New) One Love - Bob Marley & The Wailers;
 7. Big Up - Shaggy & Rayon;
 8. Piece Of The Pie - Jimmy Cliff
 9. I Spy - General C.K.
 10. (New) Where Are You Going - Phil Carmen
- PROPUNERI**
Dread Natty - Winston Jarrett & Righteous Flames; Young Girl - Don Carlos; Committed - Thrld World (Realizator Radu Pârlog)

TOPUL NAȚIONAL

Ediția 58 din 23.02.1993

1. Hai, spune - Laurențiu Cazan;
 2. Străzi bîntuite de noapte - Survolaj (new);
 3. Călătorie spre vrful piramidei cunoașterii - Octave;
 4. Iarbă prin pîr - Celelalte Cuvinte;
 5. Luca - Timpuri Noi;
 6. Mi și la și re și pa - Roata;
 7. Buletin de știri - Cargo;
 8. Și dacă... Pro Musica;
 9. Mr. Bingo - SIN;
 10. Mi-am luat colac - Ioan Pascu;
 11. Escu - Val Sterian și Compania de Sunet;
 12. Mugur de fluier - Phoenix;
 13. Fraciun perfect - Commando;
 14. Vei veni - Mircea Rusu;
 15. Spune pe bune - Holograf.
- STA SA INTRE**
Diligența de Bizanț - Mircea Baniciu
- PROPUNERI**
1. Licu - Sarcofag, 2. Unde ești? - Dida Drăgan; 3. Nobody Ask Me - Semnal M (realizator KIRK. Topul se difuzează marți, la ora 20,15)

TOP 7 NONCONFORMIST

- "Crazy" Nena (Sibiu) 1. Song Of Sheherezade - Renaissance, 2. Diva - Jean Michel Jarre, 3. Tango In The Night - Fleetwood Mac, 4. Nothing But Mike Oldfield, 5. Don't Give Up - Kate Bush & Peter Gabriel, 6. Shepherd Moons - Enya, 7. Hey, You! - Pink Floyd.
- Daniela Năstase (Roman) 1. Too Much Love Will Kill You - Brian May, 2. Child In Time - Deep Purple, 3. Sealed With A Kiss - Jason Donovan, 4. Push It - Salt N' Pepa, 5. Smells Like Teen Spirit - Nirvana, 6. Evertime We Touch - Maggie Reilly, 7. Too Late - Black Sabbath.
- Mircea Costin Nengu (Ploiești) 1. Domino - Genesis, 2. Wonderful Tonight - Eric Clapton, 3. Steam - Peter Gabriel, 4. Private Investigation - Dire Straits, 5. Groovy King Of Love - Phil Collins, 6. Someone Saved My Life Tonight - Elton John, 7. Melancholy Blue - Queen.
- George Popescu (Buzău) 1. She's Out Of My Life - Michael Jackson, 2. Hai spune-mi - Laurențiu Cazan, 3. Too Much Love... - Brian May, 4. We Will Rock You - Queen, 5. Dangerous - Michael Jackson, 6. Hazard - Richard Marx, 7. O poveste din Vest - Aurelian Temișan.

POP ROCK & SHOW

Editor: CURIERUL NAȚIONAL S.A.
Adresa redacției: Strada Ministerului 2-4, sector 1, București, tel: 6150200/886; difuzare: 6153229/ fax: 3121300
Nr. 422 în catalogul publicațiilor interne

Andrei Partoș - redactor șef
Orianda Deladi - redactor
Victor Ciobanu - grafică
Marian Turta - secretar de redacție
Tehnoredactare computerizată: Gabriel Murgășanu

Tiparul executat la PROGRESUL ROMÂNESC S.A. Calea Plevnei 114 București
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. - PO-BOX3337; Telex: 11995 sau 11034; Telefax: 90185673 București, Piața Presei Libere nr. 1